

Rømøgæster II

Af samme forfatter
Den tyske tolk
Hvor man end sig vender hen
Rømøgæster

Henrik Nissen

Rømøgæster II

10 noveller

som foregår på Rømø.

Saxo Publish

Rømmøgæster II

Henrik Nissen

© Henrik Nissen 2024

Omslag: maleri af Margit Enggaard Poulsen

Sat med Palatino Linotype

Trykt i EU – Saxo Publish

ISBN: 9788740497588

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Når man er tyve år, har man løst verdensgåden. I trediveårsalderen begynder man at tænke over den, og i fyrreårsalderen finder man den uløselig.

Citat af August Strindberg

Indhold

- Turister på afveje s. 7
- Den nye lejer s.
- Katten s.
- Softice s.
- Michelinkokken s.
- Havneby by Night s.
- Fuglene s.
- Rømmørejer s.
- Præstens hund s.
- List om eftermiddagen s.

Turister på afveje

Historien er på vej

Den nye lejer

Ingen tvivl om den nye nabos økonomiske formåen. Tesla var bilmærket. Boss var bukserne, blå og ret slim. Hørskjorten, offwhite, stod åben ned til mellem bryst og navle. Kun knappet et sted. Selvfølgelig solbrændt teint. Solbriller i Police-design. Og skoene. Skoene. Jeg har altid ment, at man bør kende en mand på hans skovalg. Skoene signalerer tryghed, udfordring, åbenhed, smag.

Det var, ikke selvfølgelig men stilmæssigt, et godt valg. Brune mokkasiner af umiskendelig italiensk afstamning. Mærke ukendt – for mig. Bare fødder – god sommerstil.

Jeg hilste, lettere duperet, på ham fra min stol under parasollen. Mine Ray Ban afslørede ikke min umiddelbare begejstring over hans tilsynekomst i næsten perfekt imagekonstrueret og vel ret udfordrende ydre. Han hilste igen på en hjertelig, dog afmålt maner.

Tesla'ens døre havde han ladet stå åbne, selvom vinden var taget en anelse til og de små støvbevægelser fra gruset på pladsen egentlig gav god grund til at lukke dem. Især når en bil kom eller blot en cykel. Legende børn støver også ret meget. Måske havde han automatisk støvsuger i bilen, tænkte jeg. Eller måske indleverede han den blot til rensning efter ferien, eller hvad der nu var grunden til, at han havde valgt netop dette sted at bo. Ferie eller arbejde,

for nogle kommer det ud på ét. Set fra min stol drejede det sig om en erhvervsmand med en solid økonomisk bundlinje, som havde bestemt sig for en tid i en ikke for prangende sommerhytte.

Så han var altså ikke en decideret blærerøv, konkluderede jeg. Valget af en Tesla kunne være et miljøbevidst valg. Vel også mærkevarerne, som må alt andet lige være mere holdbare, end de billige fra supermarkederne.

Hvor om alt var, havde han besvaret min hilsen med et venligt nik og et afmålt 'hej'. Det var fint nok for mig.

Han tømte Teslaen, lukkede vinduer og døre. Den næste halve time kunne man høre hans rumsteren derinde. Han havde sat noget musik i gang. Det var i hvert fald ikke Globus Guld, nærmere Spotify. Genren var noget blandet 70'er, 80'er, 90'-noget. Engelsk, amerikansk, dansk. Men ingen rockmusik. Få forvrængede guitarer. Og ingen saxofoner, hvilket var bemærkelsesværdigt i min optik. Jeg har åbenbart en fordom om, at folk, der er med på beatet, dyrker jazz på en eller anden måde – og ingen saxofon overraskede mig. Dette musikvalg var udelukkende fra feel good-skuffen. En blød mand?

Jeg har set mange afsnit af 'Kender du typen'. Jeg mener ikke, jeg er en fremragende menneskekender, men jeg er umådeligt interesseret i mennesker og deres handlinger. Jeg kan sidde i lang tid på for eksempel en gågade og bare

studere folk. Jeg forestiller mig, hvad de taler om, deres relationer, turister eller ej og så videre.

Var han bare en blød mand? Homoseksuel? Arj, hvorfor lige den tanke? Faktisk dyrker jeg selv af og til den bløde musik à la den inde fra hans lejlighed. Indimellem kunne man høre ham tralle med. Og jeg er overhovedet ikke til mit eget køn – på den måde. Men jeg kan sagtens tage stilling til, om en mand tiltaler mig eller ikke. Han her tiltalte mig umiddelbart.

Blidhed hører den fremadskridende alderdom til. Ingen absolut sandhed, men sikkert ikke helt forkert, statistisk set. Blidhed *eller* overblik *eller* overbærenhed *eller* overskud *eller*... – en velkogt grød af det hele. Var jeg blid? Ikke helt.

Formuende mand, stilbevidst, alene, blød, venlig attitude o.l. Nu manglede jeg blot at lære ham yderligere at kende. Og sådan noget er jeg god til.

Det var lang tid, siden jeg havde været her, og en Tesla havde jeg ikke set før, altså her. Gad vide, om han rent faktisk kendte stedet. Det kunne da godt være. Alene, eller?

Jeg skyllede kruset af, stillede det på kanten af håndvasken og hev en øl ud af køleskabet, åbnede den med stor tilfredsstillelse, genkendte den korte, hvislende *popfzzzt*-lyd fra ringåbningsmekanismen og tog den med ud på den

anden terrasse, den med udsigt til vadehav og fastland. Og i skygge.

Han havde arrangeret gennemtræk, gættede jeg. Normalt ved gennemtræk smækker en eller to døre i, men det havde han undgået. Måske *havde* han faktisk været her før. Kiler! Måtte se at skaffe nogle.

Jeg tog en stor slurk af den helsebringende Urquell og glædede mig over den bedste humle, jeg kender. Kilden til en god sommerdag. Let beruselse, fantastisk smag. Tømte den imidlertid alt for hurtigt. Men der var en mere i køleskabet.

Ro på Rømø, blid musik fra naboen, som havde sat kaffe over, en af mine yndlingsdufte. Silkeskydække over ø og land. Læ. Kun lette vindpust heromme mod sydøst. Udsynet mod fastlandet er bedst fra en ø. Jeg lukkede øjnene, og de fire andre sanser tog over. Vadehavsduft, måger, terner, eftersmagen af humle, mine nøgne fødder mod de varme fliser. *Min sjæl, hvad vil du mer'?*

“Fantastisk dag! Og sikken udsigt!” Ja, undskyld min forstyrrelse af din åbenlyse ro. Men jeg må simpelthen rose øen, dagen, udsigten.”

Jeg vendte mig om til venstre, rejste mig op og hilste på.

“Velkommen til!” var, hvad jeg havde at sige.

Vi gav hinanden hånden henover rækværket.

“Goddag, jeg er David,” fortsatte han. “Rosenbaum til efternavn. Jøde af fjerde generation, mest på grund af min

moder, bedstemor og oldemor. Jeg holder ved det udelukkende af familiære grunde. Irreligiøs som jeg er.”

“Okay,” svarede jeg og præsenterede mig med knap så meget baggrund. Måske fordi jeg ikke er jøde. “Og jeg er så heller ikke så religiøs, at det gør noget.” Jeg smilede og fortsatte: “Jeg kunne jo ikke undgå at lægge mærke til dit bilvalg. Er den ny, Teslaen?”

“Nej, det kan man ikke sige. Den har kørt knap 80.000. Det er en firmabil, som jeg har fået lov til at købe, efter at firmaet gik konkurs. Glimrende køretøj i øvrigt.”

“Okay, lyder ikke rart, kender man måske til firmaet? Hvilken branche, computer eller lignende?”

“Ja, lidt. Medier, reklamer og lidt kommunikation.” Han brugte nogle sekunder til at tænke sig om. “Så, lidt har du ret. Et øjeblik!” Han gik ind og kom lidt senere ud med to dåseøl. Gav mig den ene, vi åbnede næsten samtidigt og skålede ved at løfte dåserne. “Så, hvad laver du?”

Jeg havde forberedt mig på det spørgsmål.

“Jeg er pensioneret lærer. Nu skriver jeg. Forfatter ynder jeg at kalde mig. Men jeg laver en del andet også.”

Han spurgte, om jeg ikke havde bil. Jeg forklarede, at den lige var omme ved mekanikeren til et lille eftersyn. Noget med oliepumpen.

På et tidspunkt blev det min tur til at hente en øl, det gjorde jeg så. Min sidste Urquell lod jeg stå. Carlsberg var, hvad jeg havde at byde på. Vi stod op. Det havde været

lidt underligt at sidde på hver sin side af et rækværk på cirka en meters højde. Det var ligesom indforstået. Vi havde en god, umiddelbar kemi. Ingen akavede pauser. Han ville vide meget, og det havde jeg jo ikke noget imod. Han spurgte til sammenholdet i de her rækkeboliger, og hvilke typer der var. Jeg kunne jo kun svare, at folk var ret almindelige, turister og ejere. Tyskere, danskere. For tiden næsten udelukkende turister. Kun i to af lejlighederne boede der nogle, jeg kendte. Danskere fra fastlandet, oplyste jeg med et smil.

På et tidspunkt fik han et mobilopkald, sagde undskyld og gik indenfor. Lukkede døren til terrassen. Jeg viste hensyn og gik også indenfor. Og så kunne jeg jo lige så godt begynde på at tilberede min aftensmad, biksemad med spejlæg og danskvand. Der var en halv bøf og trekvart kyllingebryst. Kartofflerne skulle koges først, det er den måde jeg foretrækker. Masser af løg!

Jeg var i gang med at græde over løgene, da jeg hørte ham åbne døren og komme ud på terrassen igen. Jeg skyllede hænderne, tørrede dem i et viskestykke og gik ud.

“Hej igen! Jeg gik lige ind for at forberede min aftensmad. God samtale?” spurgte jeg nysgerrigt. Nok lidt *for* nysgerrigt, men det havde han åbenbart ikke problemer med.

“Nej! Lige for tiden er de fleste samtaler over mobilen ret negative, i bedste fald neutrale...” Det skæve smil signalerede: BØVL, NEDTUR.

“Men du råbte i hvert fald ikke højt, så det kan vel ikke være så slemt...,” prøvede jeg.

“Man bliver jo lidt immun over for problemer og andet lort,”

Jeg sad og nød biksemaden. Kom lige til at tage en snaps og en øl mere end planlagt. Jeg var ret oplivet efter vores relativt korte, men første og ret ordentlige samtale. Han var til at stole på, fornemmede jeg. Han havde den type umiddelbarhed, som smitter. Jeg ved, jeg er god til at lytte, og at jeg virker tillidsfuld. Så mange betror sig til mig, fortæller om ting, man ikke skulle tro, de ville betro en fremmed. Som om de har et behov for at blive hørt, læsse godt og skidt af. Han lod dog ikke til at være den type. Jeg fortolkede det som en form for ligegladhed, som ikke havde noget med mig at gøre. Måske ville han bare gøre et godt indtryk. *Vi var jo naboer.*

Vi aftalte at spise frokost sammen næste dag. Jeg havde tilbudt inde hos mig, men han insisterede på at tage på restaurant.

Jeg vågnede tidligere end normalt, hvilket vil sige omkring ti-tiden. Men i dag var klokken halv otte, og jeg var

helt vågen. Når jeg står så tidligt op, plejer jeg at gøre lidt ud af det og forkæle mig selv, så jeg tog brusebad, børstede tænder, tog rent tøj på, inderst til yderst, og hentede morgenbrød. Til fods, selvfølgelig.

Jeg dækkede op udenfor. Op mod solen havde der lagt sig en sommerlig dis, som blot gjorde formiddagsvejret endnu mere perfekt.

Jeg kogte et æg, fem minutter sædvanen tro, sådan at hviden ikke flyder over, når man hakker toppen af. Et stykke oldtidsrugbrød fra Rømø Bageriet og salt hører til – og kaffen. Skive nummer to omdanner jeg altid til ostemad med lidt fransk dijonsennep. Og så sluttede jeg af med morgenbrødet: en grovsnegl fra 'Æ bache', som de lokale kalder det nyligt opståede bageri. Denne gang var osten en af de lagrede fra Tistrup. Kun tynde skiver ovenpå senneppen og på den ene en halvdel sukkerfri hindbærmarmelade – og kaffe til. Sådan et måltid får mig til at erkende, at livet på Rømø *ikke er så ringe endda*. De mange smage popper op med jævne mellemrum i små vel-smagende bøvser, så man nyder måltidet igen.

Jeg hørte rumsteren inde fra David Rosenbaum, og at han åbnede døren ud til terrassen, hvor jeg skyndsomt pakkede bestik med mere sammen, så tyst som muligt. Jeg havde ikke lyst til nabopassiar lige nu. Mine morgener og

formiddage vil jeg gerne have for mig selv. Jeg lod dog døren stå åben.

Et kvarters tid efter hørte jeg gruset knase og jeg kiggede ud. Han var på vej væk. Jeg tændte for min afspiller og lod mobilen via bluetooth afspille min sommerplayliste. Så satte jeg mig og åbnede pc'en.

Arbejdstitlen var foreløbig 'Den nye lejer' efter en film af Roman Polanski. På engelsk 'The Tenant'. Ikke så psykotisk og vanvittig som hans film, men jeg håbede at tilføre historien et vist tvist, en lille fordrejet personlighed, som en gæst på øen kunne bære på.

De første stikord til den nye novelle var åbenlyse. Jeg starter altid med de åbenlyse, altså faktuelle ord. Ord der afspejler virkeligheden omkring mig. Siden kommer historien med de personer, som historien er bundet op om.

I dag besluttede jeg, at personerne kun skulle nævnes ved efternavn, da jeg nok ville komme for tæt på visse, som nogle ville mene at genkende. Og det var jo aldrig meningen. Altså kun efternavne. Om muligt intet navn i visse tilfælde: en kvinde, hun, en mand, han osv. En tysker, en dansker, en sønderjyde osv. Så neutralt som muligt.

Man kan jo for nemheds skyld give personerne navne i kladden og så omdøbe dem ved den endelige gennemlæsning.

Nå, jeg var nået til at line plottet op, da det bankede på døren ud til gårdspladsen. Klokken var allerede halv-et. Det var David Rosenbaum.

“Hej, håber, du har sovet godt og haft en god formiddag,” smilede han. “Hvad siger du til frokost nu?”

“Hej, jo, fremragende ide,” smilede jeg tilbage. “Jeg tager lige sko på.”

Der er få steder på øen, hvor menukortet ikke er tilpasset en speciel tysk smag, hvis man kan kalde det det. Men frokost er som regel også dansk. Og vi havde åbenbart samme forventninger til et frokostbord: Sild, smørrebrød og slutteligt en ostemad med stærk ost. Vi var sultne, var vi også enige om. Vi var gået om til kroen – i forventning om en dram over tørsten. Det var vi også enige om.

Under silden skåler man hver gang, man drikker af snapsen, i dag en Brøndum til. Kommensmag. Til smørrebrødet valgte vi samstemmende porse. Det var til æg og rejer og flæskesteg med rødkål, og til osten med grevefedt under en valnøddesnaps. Øllet var pilsner og den blå fra Refsvindinge, nummer 16. Når de nu havde en god specialøl, understregede han. Her afslørede han sit fynske modersmål ganske let, men nok til at det tydeligt kunne bestemmes.

“Du er jo fynbo, ikke?” afslørede jeg.

“Jo da, når jeg bliver lidt beruset, kommer det frem. Er det meget tydeligt?”

“Tømmelig,” fastslog jeg. “Skål!”

Jeg fortalte, at jeg går meget op i sprog, og at fynsk er en af mine yndlingsdialekter.

“Sådan må det jo være, når man er forfatter,” kommenterede han. “Skal vi lige have den sidste valnød?” Det bestilte vi så.

Vi gik om på havnen, og han fortalte på livet løs om sin skilsmisse, konens bedrag med en af kontoristerne, hendes medvirken til den økonomiske nedtur, som fulgte efter. Hun havde sammen med Julsgaard, kontoristen, lænset deres privatkonti og under dække investeret skjulte likvider i aktier. Han var sikker på, at både penge og aktier nu befandt sig i udlandet. Han havde anmeldt det, men kunne jo intet gøre. Pengene var de fælles om, samme konti, samme kort. De skjulte midler i aktier var jo ikke til at anmelde. Han havde været i banken og tjekke boksen, men jo forgæves. Den var selvfølgelig tom.

Grunden, til at jeg absolut skulle lægge øre til så lang en personlig beretning, var delvis den hyggelige frokost med de rigelige mængder af god drikke. Og så havde han bare brug for at komme af med det, verbalt. Nogle påstår, at man så får det bedre – jeg tvivler.

Næste dag kom Tesla'en ikke længere end til udkørslen fra gårdspladsen. Den holdt derhenne. Han sad i den, tilsyneladende for tjekke årsagen. Så stod han ud, og jeg gik hen imod ham. Jeg kunne se nogle af gæsterne stå og snakke ovre ved de sidste af lejlighederne, den ene med en brødpose i hånden. Han pegede kort over mod Tesla'en, og de skyndte sig ind i hver deres lejlighed for enden af rækken. Jeg undrede mig en smule. Men de regnede vel med, at jeg var på vej over for at hjælpe. Hvilket jeg ikke kunne.

“Hej! Ja, jeg må jo tilstå, at mit overblik over strømniveauet ikke er det bedste. Jeg skulle selvfølgelig have ladet op. Nu når jeg ikke det møde.” Han fandt sit Falck-kort frem og ringede efter hjælp. De kunne først være der om cirka 25 minutter.

Hvad det var for møde, sagde han ikke noget om, og jeg spurgte ikke.

“Hvornår skal du være der?” Jeg var kommet i tanke om, at min bil ville være færdig til afhentning i dag, faktisk i morges. “Kan du styre en Fiat 500?” spurgte jeg.

Hans ansigt klarede op, da jeg tilbød ham at låne min Fiat. Værkstedet lå kun fem minutters gang væk. Jeg ringede til værkstedet og forklarede, at bilen blev hentet af David Rosenbaum.

Ti minutter efter var han på vej til fastlandet, til sit møde. Han lovede at være hjemme inden aften. Vi

udvekslede mobilnumre, hvis der nu imod al forventning skulle ske noget.

Jeg ventede på vejhjælpen, fik strøm nok til at køre om til den nærmeste ladestander. Han havde forklaret fremgangsmåden og givet mig sit abonnementskort med. PIN-koden kunne han bare ændre senere. Det vigtigste var, at han nåede sit møde.

Jeg lod den lade op, kørte en kort tur for at blære mig og opleve stilheden på vejen. Jeg har jo ikke råd til en investering af den størrelse, men man må som bekendt godt drømme. Nyde nuet.

Jeg holdt ind ved brugsen og købte øl, en billig whisky og mad til to dage. Jeg lagde varerne om i bagagerummet. Lidt stolt over at kunne finde ud af det. Enkelte fulgte interesseret min lidt uvante indstigning i det elegante køretøj. Der lød dog ingen latter. Jeg satte kursen hjemad med hjulenes hvisken og den svage summen som overbevisende tegn på bæredygtighed. Og engang i fremtiden ville vel selv produktionen af batterierne blive bæredygtig.

Han var tilbage lidt over seks. Han roste min bil. Han havde regnet ud undervejs, at hvis han holdt den på maksimalt tilladte hastighed – hvilket han jo havde gjort – ville den køre cirka 28 kilometer på literen. Hvis man ellers kunne tro på computeren. Det mente jeg da, at man kunne.

Man ved dog aldrig med de bilproducenter, blev vi enige om.

Jeg blev inviteret på snacks og en drink. Han havde sat musik på, lidt for høj efter min smag. Vi kunne dog sagtens tale og høre. Og stemningen var god. Snakken gik, og han fik gjort yderligere rede for sin situation. På et tidspunkt lød der et par kraftige lyde. Vi så på hinanden.

“Det var vist lidt bøvl med containerne,” grinede jeg. “Utilfredse turister som tager fejl,” lagde jeg til. Jeg har ofte hørt containernes låg blive smækket i. Som om folk er fornærmede.” Jeg ved ikke, om han godtog min antagelse, men han blev siddende i kurvestolen og vi fortsatte snakken.

Senere, noget senere, hvor snakken var nået om forbi mig og lidt for langt ind under huden – især hvad angik mit tidligere ægteskab og skilsmisse, hvilket jeg sagde, rejste han sig op.

“Hvornår lukker pizzeriaet? Jeg er sulten, hvad med dig?”

Jeg nikkede ja. “Joh, efterhånden, kunne være udmærket. Jeg ringer. Måske bringer de ud.”

Det gjorde de. For en halvtredser ekstra.

Quattro staggioni til ham og prosciutto e funghi til mig.

Han skænkede resten af rieslingen op i mit glas.

Jeg var på vej ind til mig selv efter nogle øl til pizzaerne og kastede et blik henimod indkørslen, men pizzabuddet var endnu ikke så vidt. Hvad jeg derimod så, fik mig til at glemme alt om øl med mere.

Teslaens forrude var smadret.

Pizzaerne kom først. Landbetjenten ankom lidt efter på sin cykel. Det tog dog kun omkring en halv time – han havde været på sin daglige aftentur i nabolaget.

“Der må have været vidner til hæværket,” mente han og hev sin notesblok frem. Vi gav ham ret. “Jeg laver lige en rapport, og så kommer jeg i morgen formiddag. Så må vi se. Jeg tager lige et par billeder som dokumentation, så du kan få en ny rude i.”

Carglass kunne først komme om morgenen næste dag. Det ville dog være ret omsonst, da de jo ikke kunne udskifte ruden der, på en støvet gårdsplads. Så han måtte ringe til Falck og få dem til at bringe Teslaen til Esbjerg. Vi støvsugede glasskårene fra forsæder, forpanel og måtter foran. Så måtte vi tage resten, når bilen kom tilbage.

Falck kom en time efter opkaldet.

Da det var for bøvlet at tage med for at leje bil, fik han lov til at låne min, indtil en ny rude var sat i.

Resten af aftenen spiste vi opvarmede pizzaer, drak øl og halvdelen af den billige whisky. Klokken blev midnat, da jeg lagde mig i sengen. Han havde beholdt bilnøglerne.

Det bankede på døren, og jeg røg op og ud af sengen. Skyndte mig at få bukser på og kiggede ud – det var betjenten.

“Godmorgen! Nå, Rosenbaum har åbenbart lånt din Fiat...”

Jeg gav ham ret.

“Ja, man må jo hjælpe hinanden – hvis man da ikke lige går rundt og begår hærværk,” fortsatte han.

“Ja, det... ” Jeg var ikke helt med.

“Nå, men jeg tager lige lidt rundt og spørger folk, om de ved noget. Så kommer jeg tilbage hertil. Giver du en kop kaffe så?”

Han rakte mig sin rapport til forsikringen.

“Selvfølgelig!” Så havde jeg også lidt tid til at vågne. “Og tak! Vi ses!”

Man må jo hjælpe hinanden, var landbetjentens ord. Og det er vel noget af det, en lokal repræsentant for ordensmagten står for. Et yderområde i staten fortjener at blive taget hånd om lige så vel som resten af riget. Et godt signal også til turisterne, hvis talrige besøg gerne må fortsætte.

Det danske ægtepar i nummer 28, som også ejede lejligheden, havde ikke været hjemme, da det skete. Den tyske

turist i nummer 30 havde FaceTimet med sin familie i Berlin, hvilket han jo kunne bevise, og havde ikke lagt mærke til noget. De to lejligheder for enden af rækken beboedes af to mænd, som åbenbart kendte hinanden ret godt, eftersom de spiste morgenmad sammen, da betjenten bankede på. De havde kun hinanden som alibier, og havde angiveligt set tv sammen på den enes storskærm. Selvfølgelig vidste de, hvad der var i tv i det tidsrum. I de resterende fem lejligheder med lejere, var folkene ældre med forskellige handicap. Et par havde været på kro, et par var nærmest døve og gik med høreapparater. En manglede venstre arm. De sidste to lejere var så bevægelseshæmmede, at det ville være umuligt at forestille sig hærværk fra deres side.

Fælles for alle lejerne/ejerne var, at de intet havde bemærket. Sagde de.

“Det ligger sådan set ligefor, at de to for enden, er de eneste, man umiddelbart kunne mistænke for at have begået det,” konkluderede betjenten og tog en bid af rundstykket og en stor slurk kaffe. “Uden selvfølgelig indirekte at anklage dem,” fortsatte han, da han havde tygget af munden.

“Nu, du lige nævner den mulighed, så så jeg dem, altså de to henne for enden, stå og snakke, da jeg gik hen til David i Teslaen, der hvor den løb tør for strøm. Han stod og

ville vist spørge dem om hjælp, men de forsvandt ind i lejlighederne. Sådan så det ud.”

“Okay!” Han tog resten af rundstykket i én mundfuld, tyggede lidt, drak resten af kaffen og rejste sig. “Tak for kaffe! Jeg tager på kontoret og tjekker, om der har været lignende hæværk i området. Det er godt nok ikke normalt her på Rømmø – gudskelov for det!”

Han ville senere ringe til David og fortælle ham, hvor langt han var nået i efterforskningen.

Da David kom tilbage, havde han allerede aftalt med husejeren, at der skulle installeres overvågning. Firmaet ville først kunne komme næste eftermiddag, men han havde købt en attrap, som vi med det samme satte op på et synligt sted. Han satte to mærkater på lågestolperne. Og en på døren.

Han havde meget at ordne, blandt andet udfyldelse af skadesanmeldelse og en delikat samtale med sin kones forældre. Han ville prøve at støve hende op.

Så jeg lavede aftensmad til mig selv, vaskede op og satte mig med pc'en og min novelle.

Han lånte Fiat'en igen næste dag. Jeg fulgte min daglige rutine med morgenmad, skrivning, frokost, gåtur, kaffe og skrivning og skulle til at forberede aftensmaden, da der lød et Fiat-dyt. Jeg gik ud og tog imod ham.

“Hej. Dejlig dag! De har ringet fra Carglass, bilen er færdig, og de har rensset den for glasskår. Fantastisk!”

“Hold da op, hvornår skal den så hentes?” Jeg var ret benovet over effektiviteten.

“Ja, det er lige det... De har ret travlt og ikke plads til så mange ad gangen, så de spurgte, om jeg kunne hente den i aften...”

“Okay, jamen så henter vi den. Jeg tager lige sko på og finder kørekortet.”

Han så meget tilfreds ud.

“Så giver jeg mad på en kro eller noget.”

Flæskesteg med rødkål, kartofler og brun sovs er ikke det værste. Det er det danske køkken, Brøns Kro har på menukortet. Dertil en Tuborg fad. Sad *lige i mæsen*, som han udtrykte det.

Vi havde kørt i to bils-kolonner. Han havde egentlig foreslået Weis' Stue i Ribe, men da jeg nævnte dansk mad *til en rimelig penge*, slog han til.

Vi gik hver til sit efter en stille snak over hegnet og en pilsner. Han ville lade dør og vinduer ud mod gårdspladsen stå åbne og prøve at holde sig vågen, hvis der nu skulle komme ny hærværksaktivitet i løbet af natten.

Og i løbet af natten var han nok faldet i søvn, for da han stod op og tjekkede sin bil, kunne han notere sig et nyt hærværk: to smadrede baglygter.

Som om, nogen ville fortælle ham, at han ikke skulle vide sig for sikker, og at de da godt vidste, hvordan en at-trap ser ud. I øvrigt så det ud på gruset, som om vedkommende hærværksmand (-mænd?) havde urineret op ad den venstre baglygte.

Min sølle kommentar til hændelsen bestod af en tanke om at tage dna af urinen, hvis det kunne lade sig gøre. Han så på mig med et ikke ret overbevisende smil. Det ville næppe komme på tale, det var jo ikke den største forbrydelse, verden har set.

Den ene pære virkede, så min gode, hærværksforfulgte nabo valgte at tage sin egen bil til det han kaldte sit arbejde. Han ville lige tjekke, om han kunne få baglygterne skiftet et sted på vejen.

Om han fik det gjort, ved jeg ikke, for han vendte ikke tilbage. Jeg ringede og sms'ede til ham, men han svarede ikke. Jeg slog det hen, skænkede mig en whisky og skrev lidt mere på min novelle.

Han var ikke dukket op om natten, så jeg prøvede selvsagt at kontakte ham igen, uden held. Og han syntes åbenbart ikke, det var vigtigt at besvare mine sms'er.

Intet nyt er godt nyt, siger man, når man har behov for at berolige sig selv. Lige nu duede udtrykket ikke. Der havde været for mange antydninger, erkendelser og forklaringer om hans situation til, at jeg bare kunne lade det ligge. Vi var kommet på bølgelængde på en ret venskabelig måde. Vi havde været meget sammen, siden han flyttede ind. Havde delt personlige facts, historier, musik, mad, øl. Min Fiat havde han lånt. Alt sammen i gensidig tillid.

Men lige nu...

Der skulle gå otte dage, før jeg hørte nyt om David Rosenbaum.

Ejeren af nablejligheden var gået i gang med at demontere udstyret en aften, da jeg kom hjem fra min gåtur. Jeg forstod allerede på afstand, da jeg kom rundt om hjørnet ind til gårdspladsen, hvordan det måtte stå til.

Ejeren var, fortalte han, blevet præsenteret for en faktura på det overvågningssystem, som David havde indvilget i at dække økonomisk. Det havde dog ikke været meningen, at han skulle dække det hele, blot installering og halvdelen af prisen. Men da han ikke havde svaret på hverken opkald, sms'er eller mails, havde ejeren tømt lejligheden for Davids ejendele, ville opmagasinere dem i en uge, derefter give dem til politiet.

Efter hans demontering af overvågningsudstyret inviterede jeg ham ind, da jeg vurderede, vi begge havde

interesse i at få kontakt til David. Jeg, fordi jeg havde opnået et fællesskab med denne 'mystiske', mand og ikke kunne slippe de seneste syv dages omstændigheder og nye tanker og ideer for min litterære virksomhed. Tanker om vores samtaler udviklede sig til at præge både plot og personer i den aktuelle novelle. Ejerens interesse i David lå jo primært i den manglende betaling for leje og del af udstyret. Kunne vi hjælpe hinanden? Han tvivlede.

"Mit indtryk af David Rosenbaum er, at han er ordentlig nok. Han er måske lidt for large, men han har ikke givet mig grund til at betvivle hans oprigtighed," åbnede jeg, da vi havde været forbi almindelig smalltalk om turisters og lejeres normale opførsel.

"Ja, det er faktisk også det, jeg troede, da jeg lejede ud og aftalte det hele. Men nu...," han stoppede.

"Ja, han har i hvert fald en ret tillidsvækkende personlighed," forsøgte jeg at få ham videre med.

"Tillid er vigtigt, enig. Jeg kan bare ikke nøjes med tillid – jeg lever af det her."

"Selvfølgelig," fulgte jeg op. "Gad vide, hvad han egentlig vil leve af nu. Hans firma er jo gået ned." Han kiggede op. "Ja, han har jo for eksempel købt Tesla'en gennem kuratoren. Og han lånte jo min Fiat til nogle møder om, som jeg forstår det, sine aktiver i firmaet – og sin ekskones indblanding, utroskab og forræderi, som han udtrykte det.

Han har også kontaktet sine svigerforældre. Det kom der vist intet ud af.”

“For fanden da!”

Jeg gik ind efter to øl mere og åbnede dem.

“Har du ikke noget stærkere? Jeg tænker bedre, når jeg er lidt beruset og mere afslappet,” kommenterede han mit traktement.

“Whisky? En snaps? Vin er nok for svagt... Det er, hvad jeg har.”

“Whisky og en øl, det er godt!”

Jeg satte whiskyflasken og to tumblerglass på havebordet ved siden af de to Heineken.

“Skål! Forhåbentlig finder man ud af noget!” Han slugte sin to-fingers i én slurk, tog en tilsvarende af øllet. Han bøvsede med blanke øjne og så et øjeblik ud til at være et godt sted.

“Ah, ah...” afslørede hans tilstand. Kortvarig, som den jo var – indtil næste slurk.

“Skål!” Og jeg prøvede ved min tilbageholdenhed at lægge en dæmper på drikkeriet. Det kunne ende helt galt.

Han virkede dog grundlæggende sympatisk, hvilket ikke altid er tilfældet med sommerhusejere / bolighajer. Fordommen stammer fra mit kendskab til den private boligudlejning. Her i dette tilfælde gjaldt fordommen ikke, kan jeg afsløre. Så jeg fandt en Heineken mere.

Hvordan opsporer man en bekendt, man grundlæggende ikke ved noget om, andet end det han har fortalt? Vi, udlejerer og jeg, henvendte os til landbetjenten, som reagerede med en tilbagemelding om, at det jo nok satte hærværket i et nyt perspektiv. Ham Rosenbaum havde nok visse lig i lasten.

Jeg kunne kun komme i tanke om det, han havde fortalt. Så jeg foreslog, at betjenten anmodede om redegørelse for alle opkald og sms'er den seneste måned. Det havde han selv tænkt – så selvfølgelig.

Dagen efter vækkede bagmandspolitiet mig med myndige, insisterende bank på døren. Landbetjenten var med. Vejret var slået om, og lidt råkold morgenblæst stod ind gennem døren. Jeg bød dem indenfor.

“Ja, de insisterede i at møde dig. Du er jo nok den nærmeste, som nabo, til at vide det, der er vigtigst,” nærmest undskyldte han.

Jeg satte vand over.

De to mænd præsenterede sig som Thomsen og Jacobs. Thomsen var pæredansk og lidt korpulent, virkede tilforladelig, et tilnærmelsesvist hjerteligt smil og et fast håndtryk.

Jacobs var englænder, ikke herboende, som Thomsen udtrykte det. Han var udlånt til bagmandspolitiet, da den sag, som involverede David Rosenbaum, nu viste sig at

have grebet om sig. Europol stod parat til at hjælpe, hvis det viste sig nødvendigt, forklarede Thomsen.

“Kaffe? Coffee?” spurgte jeg og så rundt. De havde sat sig ved spisebordet. De takkede ja. Jeg satte krus og Nescafe på bordet, lidt sukker og mælk og de seks havrekiks, der var tilbage. Selv ville jeg tage noget ordentlig morgenmad, når de var gået.

Jeg forklarede dem alt det, jeg havde oplevet af relevans, siden David var flyttet ind, alt det som også landbetjenten havde fået at vide af mig. Jeg forklarede om mine egne tanker om den nye lejer derinde, fx at jeg anså ham som pålidelig og jo for eksempel havde lånt ham min bil. At han havde fået udlejeren til at installere overvågning på grund af hærværket, og om hans bekymringer om konen og hendes elsker. At jeg vist nok troede, han havde været udsat for svindel i forbindelse med det krakkede firma – det kunne man jo aldrig vide. Jeg var imidlertid ret sikker på, at Rosenbaum var et hæderligt menneske. Blot kunne jeg ikke forklare hans bortblivelse. Det tydede på problemer. Og deres tilstedeværelse her til formiddag viste sådan set, at jeg havde ret.

Det vedgik Thomsen. Han kiggede over på Jacobs, som nikkede. Han forstod åbenbart dansk. Men han forklarede på engelsk, at David Rosenbaum var involveret i en større international kæde af medie- og it-virksomheder, som praktiserede – efter største sandsynlighed – smugling af

både varer og mennesker. Og hvidvask. Som det så ud, var krakket en følge af Rosenbaums modvilje mod den praksis. Konen og hendes kæreste var flyttet, højst sandsynligt Tyskland.

Så, hæderlig, jo til en vis grad. Han havde i hvert fald spillet med i en periode. Om det så var både it og smuglingsvirksomheden, ja, det var jo en anden sag. Kunne de komme i kontakt med ham, ville en stor del af deres opgave være under kontrol, så at sige.

“Og så overtager Europol,” sluttede jeg.

“Ja. Det er så i hvert fald hovedsageligt dem, der styrer den videre opklaring.”

Jacobs nikkede og forklarede kort, at der var fokus på flere it-virksomheder, som var gået konkurs i flere europæiske storbyer. Indsatsen var betinget af indsnævringen af persongalleriet og visse beviser. Havde de indicier nok til at gennemføre razziaer, skulle det forberedes. De skulle slå til på samme tidspunkt for at undgå, at de mistænkte kunne advare hinanden.

De gik efter at have afleveret visitkort. Jeg lagde omhyggeligt – til deres tilfreds – numrene ind på min mobil. De bad om at blive tildelt dæknævne.

Landbetjenten blev hængende efter de to bagmandsefterforskere.

“Kan du ikke lige give mig besked, når og hvis de kontakter dig igen. Bare så jeg kan følge med. Jeg har på

fornemmelsen, at de ikke ønsker min medvirken,” sagde han med et skævt smil.

Vi tog en næsten kammeratlig afsked. Han skulle videre om til Sønderstrand, hvor en personbil var blevet påkørt af en traktor. Tilbage til dagligdagen.

Og så pludselig en dag var han tilbage. Ikke i en Tesla, men i en musegrå VW Golf.

Jeg kommenterede hans tilbagevenden med et hjerteligt velkommen og inviterede ham indenfor til en øl. Det skulle jo fejres. Han skulle lige i bad og have en lille lur, så ville han kigge ind.

Jeg spurgte til hans bilskifte. En Golf for en Tesla?

Han havde haft brug for at kunne køre langt, meget længere end Teslaen kunne på en opladning. Berlin, Bremen, Frankfurt. *Noget af en tur*, kommenterede jeg. Han nikkede og tog eftertænksomt en lille slurk.

Så gjorde han noget uventet, altså for mig: tog en cigaretpakke frem.

“Er det okay?”

“Ja ja, helt okay – her udenfor. Jeg finder lige et askebæger.” Det blev en ældre kop med skår.

“Tak!” Han gav mig et skævt smil, fandt en cigaret, blå Kings, frem og tændte den. “Jeg var holdt, ikke røget i snart tre år,” fortsatte han og tog et dybt hiv.

“Du har jo haft behov for det, sikkert,” kom min spæde kommentar.

“Ja!” Han tog et hiv mere, lænede sig tilbage og lod røgen stige til vejrs. “Hold da kæft!”

Jeg ventede lidt på, at han fortsatte.

“Skulle jeg ikke lige koge lidt vand til kaffe?”

Han svarede ikke, så jeg gik ind efter vand og neskaffe. Da jeg kom ud, stod han og så ud over vandet. Det var på vej mod ebbe. Østersbankerne kiggede op i overfladen. Om lidt ville flere grupper af folk gå og plukke dem, uoplyste om risikoen for dårlig mave. Alle ved, at sommerhalvåret er dårlige østersmåneder. Kun måneder med -r til sidst dur.

Katten

Knap færdig

Den hed Snurre og var en hankat. En kastreret en af slag-sen. Christina og hendes far elskede den.

Snurre dukkede op en sommerdag med stille, silende regn. Den kom rundt om hjørnet og søgte ly sammen med hende og hendes far under det store udhæng, som dækkede det meste af terrassen. Så rystede den sig og gik hen i hjørnet, hvor den tilfreds lagde sig ned og slikkede sine poter. Næsten lige som om den boede der.

Christinas far, som hed Gunnar, havde købt sommerhuset for en slik. Fordi det var lidt slidt. Der skulle males over det hele og nyt gaskomfur. Nogle af gulvbrædderne skulle udskiftes, og han lagde nye fliser i det lille badeværelse. Det var det højest liggende hus i den klynge, som lå i den næstyderste klitrække. Og det var nok denne beliggenhed, han egentlig havde betalt for. Ikke selve huset. Her kunne man trække vejret. Der var også træer, fyrretræer. I skyggen af de nærmeste var der lagt en lille terrasse, hvor man kunne sidde i læ for vestenvinden, som godt kunne være barsk. De var ikke kommet på fornavn endnu med naboerne, men de vidste, hvad hinanden hed. Når de var kommet bedre på plads og kendte øen lidt bedre, ville de invitere naboerne til en grillaften. Terrassen skulle retableres, måske være lidt større. Læhegnet havde

set bedre dage. Det var det næste projekt. Så kunne de kalde grillarrangementet for terrasseindvielse.

Og de hjalp hinanden, Christina og Gunnar.

Christina drejede sin stol, rakte ud og sagde: "Kom, mis, koooom. Kom her!" Katten kiggede først, som om den lige skulle tænke over det, men tog sig så sammen, rejste sig og kom hen til hende. Smøg sig op ad hendes venstre ben. Hun bøjede sig frem og aede den på den bløde, brune og grå tigerstribede pels. Om halsen bar den en fin læderrem med et navneskilt. Hendes far kom ud med en skål med vand, som han satte foran den. Den snusede lidt til vandet og labbede et par dråber i sig, sikkert af høflighed. Den var mest interesseret i Christina.

"Den hedder Snurre," sagde hun. "Der er også en adresse og et tal. Er det ikke et telefonnummer, far?"

Gunnar bøjede sig ind over bordet og kiggede. "Ja, det der med de otte cifre er et telefonnummer." Han satte sig tilbage igen. "Vi burde jo ringe til ejerne med det samme. Synes du ikke det?"

De ventede til næste dag. Så ringede de. Det var en kvinde, der svarede. Gunnar satte mobilen på medhør.

"Hej, det er hos Kallesens."

"Ja, hej, jeg hedder Gunnar, vi, min datter Christina og jeg har besøg af din kat, Snurre. Mangler du den ikke?"

"Okay!" Hun lo på en afdæmpet, men hjertelig måde. "Er den der allerede? Jeg må nok undskylde på Snurres vegne!"

“Nå eh, det skal du såmænd...”

“Den er jo lidt sin egen, og finder den et sommerhus med nye beboere, skal den absolut gøre sig til.”

“Okay, jamen så er den vel som andre katte.” Gunnar kiggede på Christina med et indforstået smil.

“Skal jeg komme at hente den? Jeg kan være der om 10-15 minutter.”

“Nej nej, bare tag den med ro, den er ikke til besvær, vi ville jo bare sikre os, at kattetegnet var rigtigt. ... Men hvordan ved du, hvor lang tid, det tager?”

“Jamen, Snurre opsøger kun sommerhusene ved Strandvejen – af en eller anden grund.”

“Okay.”

“Ja, er det ikke underligt? At den har udset sig det område. I starten, da vi først blev opmærksom på det, efter vi måtte hente den hjem, altså den første gang nogen ringede, undrede vi os meget. Nu er det nærmest hverdag,” grinede hun. Hun tilføjede efter endnu et *okay* fra Gunnar: “Og vi fandt ud af, at det faktisk altid var hos enlige fædre eller mødre med et barn.”

“Det er da lidt sjovt! At den måske ligesom går efter den type familier.” Christina og Gunnar kiggede undrende på hinanden. Christina rynkede panden. Så aede hun Snurre igen. Den kiggede op og spandt.

“Vi tænker, det nok er, fordi der ikke er så meget larm.”

Om aftenen kom fru Kallesen og hentede Snurre. Hele natten drømte Christina om sin mor. Moren smilede og drejede rundt på terrassen. Hun blev svimmel og satte sig ned på en havestol, som også begyndte at dreje rundt. Lidt efter snurrede huset og græsplænen også.

“Det er nok fordi, katten hedder Snurre, og den har fået dig til at drømme, at du snurrede rundt med din mor,” sagde hende far, da de sad og spiste morgenmad klokken lidt over ti næste dag. En slags brunch, for hendes far havde stegt bacon og æg, og selvom stegeosen havde fyldt huset, smagte det dejligt og mindede hende om den sommer for to år siden, hvor de var på ferie i England, og hvor hendes mor bare strålede af livsglæde.

“Tænk, hvis Snurre kommer igen,” sagde hun og kiggede forventningsfuld på sin far.

Og det gjorde Snurre. Den var der allerede. Da Christina åbnede døren ud til terrassen for at lukke frisk luft ind, rejste katten sig henne i sit hjørne og kom hen til hende. Snurre smøg sig kælent op ad hendes højre ben og hun satte sig på den nærmeste havestol og tog den op i sit skød. Den spandt tilfreds. Så sad de lidt og ventede på, at solen skulle komme om hjørnet mod øst og fylde den skyggefulde terrasse med varme. Vinden var, som den ofte er herovre mod vest, frisk, og det følte lidt for køligt om hendes bare fødder, men indeni havde hun det godt, og Snurre

varmede. Faren rumsterede med tallerknerne ind i køkkenet og var vist ved at vaske op.

De skulle på en mindre tur til øens nordende. Hun skulle se, hvor militærets flyvemaskiner skød og øvede sig på forsvar og krig. Og de skulle have to fiskestænger med, for man kunne nemlig fiske i en kanal, som var ved diget.

Han kom ud til dem.

“Nå, hejsa, Snurre, det var sjovt, vi har lige talt om dig,” sagde han muntert og klappede katten let på hovedet.

“Tror du, den må komme med på tur?”

“Ah, det ved jeg ikke rigtigt.” Hendes far kløede sig lidt i nakken og lagde sin hånd på hendes skulder. “Ved du hvad, jeg ringer til Kallesens og hører dem ad. Hvis de siger okay, så inviterer vi Snurre med.”

Det var helt okay.

“Far, Snurre ser på mig hele tiden.”

“Okay. Det er da sødt, den kan nok virkelig godt lide dig.”

“Men dens øjne er så alvorlige.”

“Ja, øh, det er nok lidt svært at bedømme... Altså hos en kat...”

“Ja, men den knurrer ikke længere, selvom jeg aer den.”

“Spinder, skat.”

“Ja, den spinder ikke.”

“Okay, den er nok ikke vant til at køre med fremmede. Vi er jo lidt fremmede for den.”

Christina aede den og sang med på Albertes Lyse Nætter.

"Du er tilbage, du er hos mig..."

De kom til P-pladsen ved det lille hus. Christina sprang ud og åbnede døren til bagsædet, hvor Snurre sad. Men den kom ikke ud.

"Kom nu, Snurre," lokkede hun. "Kom nu." Hun tog varsomt om den, prøvede at lirke den ud, men den greb fat i sædebetrækket og peb nogle korte miau'er. Den ville ikke ud. Hun så over på sin far, som lige havde hængt sin kikkert om halsen og lukket døren.

"Far, den vil ikke ud."

"Nej, det ser sådan ud. Så må vi lade den være i bilen. Vi åbner alle vinduer på klem. Har du ikke lidt vand i din dunk?"

Det tog i hvert fald mindst fem minutter, før de kunne komme videre. Det værste for Christina var det blik, Snurre sendte hende, da de gik. Det kendte hun. Fra en fjern fortid.

"Du synes nok ikke, det er så spændende at kigge på våben, som bruges i krig mod andre folk, vel. Men det er jo blevet det samme for os alle sammen. Hver dag kan vi vente at blive ramt af både det ene og det andet. Her øver piloterne i at ramme forskellige mål, mens de kommer

flyvende. Man må gerne se på øvelserne, og der kommer faktisk mange og kigger. Din onkel Lars har fløjet i sådan en. F-16 hedder de, flyvemaskinerne.”

Hendes far lød overbevisende nok. Kun i hans punkterede stemme, som ikke lød normalt overbevisende, lå en sandhed, som hun i kraft af sit børnesind gennemskuede.

“Det er godt, der ikke er nogen i dag. Skal vi gå ned og prøve at fange nogle fisk?”

Fisk er der da, der bag ved diget ud for skydeområdet, men ikke lige til Christina. Hendes far prøvede også uden held. Men måske var det heldigt nok. For så skulle hun bare røre ved den. Rense fisk, nej!

Da de kom hen til bilen, lå Snurre og sov i den varme bil. Den vågnede ved, at døren gik op. Miawede og spandt. Vinduerne stod godt nok åbne, men det var nok alligevel lidt uansvarligt at efterlade den der – men den ville jo ikke med. Ja, og hvorfor? Hun spurgte sin far.

“Ja, Christina, man siger jo, at katte kan man ikke sådan bare styre. De gør ret meget, som det passer dem. Du kan jo selv se, at den stikker af hjemmefra i tide og utide. En kat er et mystisk dyr. Tilbage i middelalderen var katten djævelens og heksenes ven. Og selv i dag er det jo uheldigt, hvis en sort kat krydser vejen foran dig, tror mange. Men det er vist mere en joke.”

“Men i hvert fald godt, Snurre ikke er sort. Snurre er en rigtig skat – og sød, er den.” Hun vendte sig og så kærligt på katten, som svarede med et miaw.

Der lød et miaw mere. Hun tog den om i sit skød. Det kunne den godt lide.

De kørte forbi fiskeforretningen i Havneby og købte fire skrubber. Dem skulle de have med gul sovs og nye kartofler. Far købte den gule sovs som pulver, der skulle røres op i mælk. Så hed den også hollandaise. Og citroner til.

Christina havde lært at få benene fra, men skete, at der stadig sag nogle tilbage, så hendes far tjekkede lige. Hun skulle dog lige mærke efter i munden, inden hun slugte. Da hun var mindre, ville hun kun have fileter, der var ingen ben i. Men hun var en *stor pige* efterhånden, så hun skulle jo lære det. Skrubber smagte ret godt, lige så godt som rødspætter.

Far gav Snurre fiskeskindet, der var tilbage. Den nød det, kunne de se. De prøvede også med en kartoffel med sovs. Det var så ikke helt dens livret. Den snusede til det, før den trods alt spiste det.

Gunnar ringede til Kallesens, og fru Kallesen kom og hentede Snurre. Den kunne jo ikke bare blive hos dem. Selvom Christina ikke havde noget imod det.

“Lad os lige se her,” sagde han efter opvasken, og fandt sin mobil frem. “Der er jo den her hjemmeside, som

turistforeningen har lavet. Der ser vi lige, hvad vi skal lave i morgen, er du med på det?"

Og det var hun jo.

De skulle starte opdagelserne på stranden, så Snurre måtte gerne komme med. Gunnar var lidt betænkelig, for der render ret mange hunde rundt. Men fru Kallesen beroligede ham. Snurre havde et godt tag på hunde og var ikke bange for dem.

"Lidt ligesom den har et godt tag på mennesker," tilføjede hun og trak på smilebåndet. Hun klappede venligt Christina på hovedet, da de sagde farvel. De tre satte sig ind i bilen, som øjeblikkelig kom ind i kursen mod Sønderstrand.

"Hun er så rar," sagde hun.

"Ja, fru Kallesen er vist det, man kalder et godt menneske."

Der var lige en enkelt p-plads til bilen lige ovenfor stranden. Snurrede miawede, da de kom ned på sandet. Far tog sandalerne af. Christina også. Så gik de med rygsække og tæpper ned mod badestranden, som ligger nogle hundrede meter ude.

"Vi skal lige passe lidt på de der strandsejlere," sagde han og pegede til højre, hvor der sås tre af dem – i racerløb. Og de kom imod dem med god fart og sejlene ud til venstre side, der var sydvestenvind. Hun tog Snurre op i favnen.

“Nå, de har vist set os,” sagde han, og Christina så, at de drejede ind mod klitområdet.

“Skal de så køre imod vinden,” spurgte hun.

“Nej, det ser ud til, at det er sidevind. Lad os se.”

“Det ser sjovt ud.” Hun satte Snurre ned. Den miawede. Måske lidt utilfreds.

“Ja. De er dygtige.”

De gik videre ud mod de yderste klitter. Omme på den anden side var der vand.

“Den ø derovre,” sagde far og pegede skråt til venstre, “hedder Sylt. På dansk siger vi Sild. Og man kan sejle derover nede fra havnen. Kunne du tænke dig det, at komme derover?”

“Ja, det kunne jeg da godt.” Hun holdt en lille pause, mens hun satte sin rygsæk i sandet. “Men er det ikke tyskere, der bor der?”

“Det er det nemlig,” svarede far og satte også sin rygsæk ned.

“Men så skal vi jo tale tysk, det kan jeg jo ikke.”

“Nej, men det skal man heller ikke, tror jeg. Mange forretninger har folk, der kan forstå dansk. Så svarer de måske på tysk, men det er nemmere at forstå end at tale tysk. Det er også bøvlet for mig,” sagde hendes far, smilede faderligt og lagde hånden på hendes skulder.

De satte sig på tæppet og tog deres madpakker frem.

Snurre havde ikke lyst til at bade. Christina vidste da godt, at en kat ikke synes om vand. Men den prøvede lige at gå tæt på. Så skyllede en bølge helt ind til den, og den skyndte sig væk, længere op mod deres lille lejr.

Far var gået helt ud, hvor han kunne svømme. Hun nøjedes med at soppe, så det ikke kom højere end til knæene. Lidt køligt var det, selvom solen stod højt på himlen.

Da han vinkede hende længere ud og råbte, at hun da godt lige kunne prøve, han skulle nok passe på hende, rystede hun på hovedet. Hun kiggede op på Snurre, som nok tænkte, at det jo var nemt at forstå.

Softice

Uden guf – endnu da

“Mor, skal vi ikke nok have en is?”

“Jo jo, det skal vi nok. Jeg skal lige have fundet en parkeringsplads.”

“Jeg vil have en med guf.”

“Okay, det vil jeg også. Nå, her er vist en plads til os. Tag det nu roligt, jeg skal nok komme om og åbne for dig. Vi må ikke skramme den anden bil.”

“Det er varmt, mor. Man skal have is, når det er varmt.”

“Ja ja. Du skal nok få din is, det lover jeg.”

En dag som denne er skabt til at spise is. Det ved Jonas godt. Jonas er ekspert i is med guf. Det er hans mor også. I den anden bil sidder der en mand. Begge vinduer er åbne, de hilser på hinanden. Mor Ingerlise giver Jonas lov til at låse bilen med nøglen, så bilen siger klik og fløjter. Det er han også ekspert i. Man skal bare trykke på nøglens ene knap.

“Du er dygtig,” siger manden til Jonas.

“Ja, det er han i hvert fald,” siger Jonas’ mor.

Jonas smiler. “Jeg skal have en is,” siger han til manden.

Manden smiler. "Det skal man have sådan en varm dag, det er vigtigt," siger manden og smiler til dem begge to. "Nå, men der kommer min kone." Mandens kone kommer hen til bilen, hilser også og smiler. Hun har fire danskvand med i et indkøbsnet.

"Pyha, det er godt nok hedt i dag," siger hun. "Man skal huske at drikke – og måske spise en is." Hun sætter sig ind i bilen og vinker, da de kører væk.

"Så vil jeg også gerne have en sodavand, ik' også. Hva' mor?"

"Det er måske en god ide. Vi skal jo huske at drikke. Hvad siger du til en danskvand, sådan en som konen havde? Man kan få sådan no'n med flere slags smag."

Der går lidt tid, inden Jonas svarer.

"Jeg vil godt prøve," svarer han så, "men så skal vi have en smag hver."

"Det er en aftale," siger Ingerlise. "Men vi skal lige først hen i tøjbutikken."

Hun er rigtig stolt af sin dreng og hilser på mange af dem, de møder på vejen hen til tøjforretningen, hvor hun lige skal købe en badedragt og nogle nye badebukser til Jonas. De gamle er lidt for små.

"Nu skal du bare se her," siger ekspeditricen i tøjbutikken. Hun vi Jonas og hans mor nogle flotte badebukser

med mange farver. Han må vælge lige dem, han har lyst til. Og han må gerne prøve dem først inde i prøverummet. Han prøver tre forskellige og vælger nogle røde med gule og blå striber.

“Så kan man i hvert fald få øje på dig,” siger mor og smiler.

Og så skal han være med til at bestemme, hvilke farver hans mor skal have på den badedragt, hun skal have. Hun har fundet tre, som hun mener passer hende. Den første er sort med hvid på siderne. Man kan se hendes trusser stikke lidt ud forned. Det siger han så.

“Mor, jeg kan se dine trusser.”

Ingelise griner. “Nej, man skal ikke have trusser på inde under en badedragt. Du skal jo heller ikke have underbukser på i dine badebukser. Men det skal man, når man prøver dem på.” Så skubber hun trusekanten ind under badedragten, det ser bedre ud.

“Den der er mægtig fin,” kommenterer han.

Hans mor står foran spejlet og drejer sig lidt rundt.

“Hmm, i hvert fald en mulighed.”

Så prøver hun en rød, som skal lukkes over skuldrene med sløjfer. På maven er der tre syede rynker.

“Så, nu ser du sød ud, mor. Skal vi ikke snart have en is?”

Det er en måned siden, Jonas' far og Ingerlise flyttede fra hinanden. Eller rettere, at han flyttede fra dem. Jonas rykkede fra sit værelse ind i dobbeltsengen. Hun lå vågen og lyttede til sønnens rolige åndedrag, prøvede at finde samme rytme og sov så ind og blev kun vækket, når der lød små klynk fra ham. Så strøg hun hånden let over hans hår. Han var ellers holdt op med at tisse i sengen, men indimellem skete det. Hun havde købt en slags bomulds- og plasticlagen, som hun lagde under stoflagenet. Dynen kunne vaskes og de havde jo et par stykker, men madrassen var det sværere med. Og hendes økonomi var ikke til at skifte madrassen ud, når det blev for slemt med de gule plamager. Derfor plasticlagenet. De var jo begyndt at træne igen. Han skulle sørge for at tisse, inden hun puttede ham, og hun havde også prøvet at vække ham, når hun gik i seng. Men hun orkede ikke altid. Så måtte uheld være uheld.

Hun så frem mod hverdage uden dårlige følelser og dumme tanker. Når hun drømte, var det om glidere dage. Så vågnede hun og fik triste tanker. Gad vide, hvad Jonas drømte. Når han klynkede, var de nok ikke gode. Han talte tit om faderen og at de skulle ud at fiske, for det skulle de næsten hver gang han blev hentet. Hver anden weekend.

Men nu er det over en måned siden, faren flyttede.

Der er godt nok mange mennesker, der skal have is. Kronede dage for isdamen, som har to hjælpere inde i iskiosken, hvor de også sælger pølser og sodavand, kaffe og øl. Terrassen ude foran er dækket til med parasoller og alle borde er optaget. Derfor sidder mange mennesker på den anden side af fortovet på stenkantene til blomsterbedene. Nogle står langs murene, hvor der er cirka en meter skygge. Luften står stille i dag, og alle sveder. Is, pølser, sodavand og sved blandes med vaniljeduft. Ingerlise kan næste ikke holde det ud, men Jonas synes, det dufter dejligt.

“Mor, man kan lugte isen og pølserne.”

“Ja, det kan man i hvert fald.”

“Hvornår er vi henne ved isdamen?”

“Nu er vi kun nummer fire i køen. Så lige om lidt.”

“1, 2, 3 og 4,” tæller Jonas og peger på dem foran.

“Det er rigtigt, Jonas.”

Jonas har skiftet mening. Han vil have en softice, ligesom hende pigen, der lige har fået en. Men den skal være med guf. Damen siger, at det kan han ikke. Jonas holder fast i, at den skal være med guf. Så siger mor, at hun vil betale fem kroner mere, hvis de laver en med guf. Det gør de så. Den bliver kæmpestor, for der er meget guf. Han må bruge begge hænder for at holde ordentligt om den.

“Hold da op, den er stor,” siger mor. “Tror du virkelig, at du kan have så meget?!” Jonas nikker, mens han bider guffet over og får noget på næsen. Hun har fået en med en grøn kugle i og ikke så meget guf. Så Jonas’ er den største. Han viser den til pigen, som næsten allerede er færdig med sin. Pigen siger til sin far, at sådan en vil hun have næste gang. Hendes far smiler til Jonas’ mor.

Jonas nyder sin softice med guf i fulde drag. Han har guf over det meste af ansigtet og smeltet is på hagen. Ingerlise tørrer ham om munden et par gange med papirservietter. Et ældre par har netop rejst sig, og manden har gjort tegn til Jonas og hans mor om, at de kan sætte sig der. Konen trækker ham med sig.

Der er skygge. Da Jonas er færdig med sin is, har han kun spildt en smule ned ad sin T-shirt. Hans mor tørrer det meste af, de har en ren T-shirt henne i bilen. Det er, som om hun vidste, at det kunne ske.

De sidder på stranden. Ingerlise har taget deres strandtelt med. Man kan lige sidde to i det. De har købt det for flere år siden, da Jonas var helt lille. Det beskytter mod de farlige uv-stråler og stikker lidt mere frem foroven, så solen ikke skinner dem lige i øjnene hen på eftermiddagen. På Lakolk strand skinner solen nådesløst ind fra sydvest. Senere vil de få den direkte i øjnene, og så hjælper strandteltet ikke længere. Men så er solen jo heller ikke så farlig.

Jonas og Ingerlise har været ude i bølgen blå. Der er næsten ingen vind, og vandet er så klart, at de kan se havbunden langt ud. Solen stråler i vandet og blænder både ovenfra og nedefra, hvis man kigger mod syd. Så det gør man kun én gang.

“Man kan blive nærmest blind af det,” fortæller Ingerlise sin dreng. “Nå, nu skal vi op og have noget solcreme på igen. Det andet har vi jo skyllet af i vandet.”

Ingerlise sidder og holder øje med Jonas, som sopper lidt og finder sten og muslingeskaller. Hvis han er heldig, siger han, kan han finde rav. Det siger de i børnehaven.

“Hej,” hører hun og genkender manden og pigen fra iskioskens terrasse. Pigen, der ville have guf på sin softice næste gang.

“Hej!” siger Ingerlise, og rejser sig. Hun giver manden hånden. Også pigen. Pigen ser lidt genert ud, synes Ingerlise. Det synes faren åbenbart også, for han beroliger datteren. “Du skal da ikke være så genert, Louise!” Hun vrider sig lidt og prøver så at smile. Så smiler de alle tre.

“Du kan gå ned til Jonas og hjælpe med at finde flotte skaller og måske rav!” siger Ingerlise til Louise.

“God ide!” siger faren og lægger sin hånd på hendes skulder. Så går hun ned mod Jonas. “Jeg hedder Martin!” siger faren så.

“Ingerlise,” siger Ingerlise. “Værsgo at sidde ned, jeg har lidt kaffe, hvis du synes.”

“Jo, tak!”

De sætter sig i strandteltet, og kun Martins ben stikker ud i solen.

“Vil du ikke have lidt solcreme på benene?” spørger hun. “Jeg har noget her.” Hun rækker hånden ind efter rygsækken, men han har allerede smurt noget på. Og det har Louise også fået.

De sidder lidt med kaffekrusene i hænderne og kigger på børnene, som åbenbart er kommet godt i gang med at lege sammen. Vinden har taget en smule til. De kommer fra sydvest. Det er dejligt.

“Dejligt med lidt vind!” siger Martin. Og det var lige det, hun skulle til at sige.

“Det var lige det, jeg ville have sagt,” siger Ingerlise med et lille fnis og et stort smil. Hun drikker det sidste af sin kaffe.

“Det er godt at være enige.”

Ingerlise rejser sig.

“Skal vi tage en dukkert?” spørger hun.

Bagefter går de alle fire en tur henad stranden for at tørre i solen. Blæsten hjælper solen med opgaven, og der skal ikke mere end to-tre hundrede meter til, så er de næsten

tørre. Tilbage ved teltet børster de det resterende sand af sig. Jonas får andre bukser på.

Martin og Louise går hen til deres bil for at skifte. Imens skifter også Ingerlise til sin gule bluse og korte jeans.

Martin har taget en blå og hvidstribet T-shirt på og nogle kakifarvede korte bukser, dem med flere store lommer. Jonas synes, de er fede.

“Dine bukser er fede,” siger han så.

Martin griner. “De er i hvert fald praktiske, hvis man skal have mange ting med.” Han smiler over hele hovedet.

“Men ikke for tunge ting,” siger Louise. “For så taber han dem.” Så griner de alle sammen.

“Nå, det har været hyggeligt,” siger Martin så. “Men vi bliver nødt til at smutte, vi skal have købt ind til aftenmad. Louise har bestilt lasagne og salat og cola.”

“Åh, skal vi ikke også have lasagne,” plager Jonas. Han tager sin mor i den ene hånd. “Skal vi ikke nok?”

Michelin-kokken

Under udarbejdelse

Helikopteren landede på stranden og hvirvlede sand imod de blitzende mobilkameraer. Folk havde samlet sig uden for afspærringen i en passende afstand.

De to lastbiltog havde parkeret i første række fra klitterne. Lakolk havde næsten overalt det seneste halve år varslet michelinkokkens komme. Det var slået stort op. TV2 var inde over, selvfølgelig TVSyd, Der Nordschleswiger, Skærbæk og Tønder Ugeavis.

Rømø var ikke kendt som gourmeternes brændpunkt. Men rejer, fladfisk og andre vadehavsdyr havde været eftertragtet i halvandet århundrede. Også visse fugle, som måtte skydes nu. Ellers kunne man jo ty til de frosne.

Hec Ramsey var landet. Tønder borgmester og et kamerahold fra TV2 tog imod. TV2, ikke DR.

En ombejlet kok, som hele verden så op til. På Rømø. TV2 var gået hele vejen i lanceringen af en ny serie med seks kokke, som i 13 uger, i første omgang, skulle konkurrere i lokale lækkerier. Forvandle dem til gourmetretter, som skulle bedømmes af gourmet-kokke og almindelige restaurantkunder. Efter ugerne i vælten blev Danmarks bedste amatørkok så hædret. Præmien til vinderen var en uge som kok i en af Ramsey's restauranter.

Tilmeldingen havde været enorm. Man havde valgt at give plads til lige mange kvinder og mænd. Et andet kriterium var en god aldersfordeling – for diversitetens skyld, og så man ikke fik en masse problemer med alle de der WOKE-agtige. Seriens tilrettelægger, den mest brugte og godmodige producer samt den folkekære tv-vært, alle mænd, var enige. Det ville også være fint, hvis deltagerne var godt skåret for tungebåndet og havde et acceptabelt udseende. Og de indsendte opskrifter fra ansøgerne skulle repræsentere området, de kom fra – det var yderst vigtigt.

Efter den første udskilning var der stadigvæk for mange, og man blev nødt til at trække lod, hvilket irriterede tilrettelæggeren. Hvordan sikrer man så, at det er de bedste, der bliver udtaget? Han var kendt for at være grundig – og retfærdig. Han og tv-værten, som i øvrigt var uddannet skuespiller, havde i flere år haft et produktivt og givtigt samarbejde. Seer- og afkastmæssigt. Onde tunger i visse medier hævdede, at han havde scoret en rolle, som satte selv de bedste danske skuespillere til vægs, honorarmæssigt. Tv-værten havde boltret sig i populariteten og serviceret deltagerne med stor ildhu, de kvindelige med acceptabelt udseende især. Det var gået lidt hårdt udover hans parforhold, som hidtil under hans tv-værtskab havde kostet ham to forhold, det sidste til en af

de første medvirkende i hans programmer. Da Hec Ramsey landede var tv-værten single.

Ramsey kom ikke alene. Han havde sin helt egen producer og advokat, som skulle godkende de optagelser, han var med på. Han skulle også godkende reklamer og de andre planlagte procedurer. To kvinder var hans helt personlige opvartere, den ene stod for make-up og påklædning, den anden for hans mad og drikke. Han var veganer og tålte ikke gluten og mælkeprodukter. Disse skavanker var ret nye. Læger arbejdede stadig på at kortlægge hans fysik. Det havde dog ikke sænket hans arbejdsniveau, hvilket man jo godt kunne forestille sig, eftersom hans Michelin-omdømme nærmest krævede, at han var altædende. I et interview med en af Englands mest kendte tv-værter, som i øvrigt også som den danske tv-vært, var uddannet skuespiller, ja, da havde Ramsey udtalt, at det ikke var vigtigt, at han havde måttet omlægge sin kost, eftersom han havde verdens bedste kokke i sit kokkeimperium. De kunne lave alt – efter hans anvisninger. Det havde beroliget den engelske tv-vært.

Havneby by night

Venter på forfatteren

Byfest med dans i telt på havnen. Halvkendt band med Kim Larsen-sange. I pausen bliver der spillet Spotify, med reklamer. Rejereklamer, fra den rige fabriksejer, Ejner E. Ejnersen. Gæster skrider af grin. Ejnersen rejser sig og bukker.

De frivillige der rejser telt, scene, står i døren, pynter, står i bar m.fl. er alle ansatte hos Ejnersen. Han vil jo prøve at trække det hele fra. Win-win som han siger til sin brors kone. Hun tror det er en joke så hun griner og skåler.

Tivoli som ejes af hans bror støttes af Ejnersen. Tivoli-croupier og grillejer slås om en 500-kroneseddel, de så samtidigt.

Romantik mellem en gift tysk mand og en gift dansk kvinde. Optræk til slagsmål mellem de to mænd.

En ældre mand falder i havnen, reddes af et par rejefiskere.

Dansegulvet for lille, folk trænges, der skubbes, råbes. Forsangeren prøver på at dæmpe gemytterne på sit bedste københavnske. Det falder ikke i god jord ved et af bordene, der åbenbart ikke synes om halvsvenskere.

Heldigvis dukker landbetjenten op og kan tale til gæsternes samvittighed.

Pladsen igennem af et gevaldigt uvejr, som godt nok var spået af DMI, men skulle først komme langt senere. Vandet driver ind i teltet, står endda op til dansegulvet og forstærkere og trommesæt sættes op på de nærmeste borde. Ejnensen stopper festen, da han vist ikke har forsikret. Al elektricitet slås fra og lamper fra et par kuttere stilles op. Brandvæsenet kommer og hjælper til. Hørt i DagliBrugsen dagen efter: "Hold da helt op! Bedste havnefest siden krigen!"

De var der alle sammen, rømøfolket fra Havneby. Natbus var indsat, så festtrængende fra Lakolk, Juvre, Kongsmark med flere ikke skulle gå hjem. Tyske turister, besøgende fra Sylt, enkelte fra fastlandet. Teltet fyldt.

Fuglene

“Søren, telefon! Stiller videre nu!”

“Okay!” Han tog den. “Søren Markussen her!”

“Hej..., men jeg fik at vide, jeg skulle tale med redaktør Hansen-Nielsen. Jeg hedder Sandie Termansen. Jeg ringer fra Rømø. Kan jeg blive stillet om?”

“Chefredaktøren er på ferie, og jeg er opgraderet til chefredaktør.”

“Okay...”

“Hvad kan jeg hjælpe med?”

“Det er fuglene, de terroriserer os, mest mågerne.”

“Det lyder godt nok irriterende, men altså, det er jo ikke noget, som...”

Hun afbrød: “Nej, vel! Og det tænkte vi jo nok. Det var derfor jeg håbede på at komme i kontakt med chefredaktøren. Han kender min mand, Jørgen Termansen.”

“Nå da da! Okay! Men skulle redaktøren kunne gøre noget ved det?”

“Kender han ikke landbetjenten? Vi har ringet til ham, altså betjenten, og han mener ikke, han kan gøre noget...”

“Okay, jamen så kan jeg ikke se, hvordan avisen skulle hjælpe.”

“Vi tænker jo bare, at I kan skrive om det, ... , så kan der måske komme mere opmærksomhed og så kan vi måske få noget gjort ved det.”

“Jo, men lige nu er jeg ...” Han tav.

Det var jo ikke ligefrem fordi de var ved at drukne i opgaver. Så var der kommet en til skade nede på Sønderstrand, så var en bil blevet påkørt af en traktor. Så var en bilist kaldt til syn. Og meget fyldte det jo ikke blandt alle reklamerne. De seneste to udgaver var udkommet med blot 24 sider. Kunne man gøre en historie ud af det her? Han så på uret, der var en time til frokost.

“Okay, jeg kunne kigge over til øen, og vi kunne få en lille snak, så jeg kan finde ud af, om det er noget for os. Vi plejer jo at få en rapport fra betjentene heromkring, når der sker noget hos dem, men vi har ikke fået noget om fugleterror. Hvor kan jeg møde dig, jer?”

“Min mand er i Tyskland på forretningsrejse, så ham må du ringe til, hvis du vil have hans mening. Jeg er i vores sommerhus. Hun gav den opgraderede chefredaktør sin adresse.

Over Østrømø hang en stille dis, som kæmpede en forgæves kamp mod sol og tiltagende vind. Kun få bilister kørte i retning mod øen. Senere ville der nok dukke en del strandturister op. Og Lakolk ville tage varmt imod mødre

med deres børn, som i hvert fald kunne få deres isbehov tilfredsstillet.

Han drejede til venstre i krydset, mod Havneby. Holdt en jævn, lav hastighed. Kørte højre siderude ned, så stilheden kunne høres. Dis holder på stilhed. En indre ro sneg sig ind under huden, og hans ellers så lunefulde humør stabiliseredes på et solidt niveau.

Han drejede ind ad Lyngvejen. I området, hvor ingen sommerhuse er ens, nogle endda ret mondæne, kom han hurtigt til ankomststedet, meldte GPS-damen. Han drejede ind på husets parkeringsplads. Man kunne se i gruset, at der plejede at holde to biler. Han prøvede at ramme det tomme spor. Det andet spor var optaget af en gul Audi A3.

Sandie Termansen modtog ham på den lille terrasse foran husets indgangsparti. Belægningen af chaussésten i mange nuancer matchede de små, velholdte linjer af ukrudt og græs. Hvad der imidlertid ikke matchede, var de tydelige spor af fugles efterladenskaber flere steder.

“Velkommen til,” sagde hun med et tvetydigt smil, vel nærmest en grimasse, som han tolkede som en indledning til ordene, som fulgte.

“Tak!” De gav hånd. “Søren Markussen.”

“Nu skal du se, så du forstår, hvad jeg mener. Følg med!” Hun gik rundt om huset med ham bag sig. Da de kom til den ene gavl, som vendte mod nord, standsede

hun og pegede. Nedenfor gavlen på gangstien var et lag af tydeligvis nykastede fuglemøg.

"Jeg skrabede det væk i går og kastede sand på. Da jeg vågnede i morges ved deres skrig, var de allerede i gang med at svine." Hun stillede sig an, som ventede hun på en kommentar.

Han nøjedes med at vride ansigtet i en skæv grimasse og åbne munden med et: "Hold da op! Tjah, det..."

"Ja, ikke sandt!" Hun gjorde tegn til at de skulle videre. Og omme på den store terrasse, inde mellem de to af vinkelhusets længer, var der ingen tvivl om, at det måtte være en pestilens med alle de klatter. Og mågelort fylder en del. Han kendte det selv fra sin bil. En enkelt klat kan ødelægge køreglæden.

"Skal du ikke tage nogen fotos?" Det var ikke et spørgsmål.

"Okay, jeg kan sagtens se, det er et problem, et stort problem."

Hun nikkede. "Det er terror."

"Tjah, det kunne man vel godt kalde det, selvom fugle vel..."

Hun afbrød: "Terror." Hektor, vores labrador kan ikke gå i fred for dem. De dykker ned mod ham, og man kan se, han bliver bange. Jeg har hørt om angreb på en lille pige længere omme. Det *kan* jo ikke fortsætte. Vel!"

"Nej, det... er Hektor her?"

“Han bliver passet af min nabo derhjemme.” De boede lidt udenfor Ribe.

Han fandt sin iPhone frem.

“Du viser vej. Så fotograferer jeg alle de værste steder, og du beskriver. Jeg optager, okay?”

Det var okay.

De gik om til indgangsterrassen. Mens de tog turen rundt, forklarede hun grundigt om alle stederne, den tilbagevendende rengøring, især når de skulle have gæster, hvilket efterhånden var decimeret til familie og de vigtigste arbejdsrelaterede besøg. Og al rengøring tog hun sig af, når hun var der. De havde rengøringshjælp til at komme et par gange om ugen, når de ikke var der, for at holde svineriet i ave – hvad der reelt jo ikke lod sig gøre. *Men man gør jo, hvad man kan.*

De havde ansøgt kommunen om lov til at skyde fuglene. Men de var jo fredede i perioder. Rågeunger blev skudt op igennem rederne. Måger kunne man ikke gøre noget ved. Familien Termansen var ved at blive vanvittige.

“Har I prøvet med wirer og pigtråd, eller lignende?” var hans usikre kommentar.

“Naboen har.” Hun slog resignerende ud med armene. “Prøv at spørge dem, om det virker?” “Men de er der først i næste weekend!”

“Fodre dem med giftig mad...?”

“Jo jo, vi er jo heller ikke dyrplagere...”

“Jeg har faktisk hørt om sådan nogle fugleskræmsler, som kan holde dem væk, og som også findes med skræmmende lyde...”

“Har vi prøvet, de ligger i skuret omme bagved. Når lortet ikke virker, skæmmer de bare...” Hun sukede dybt. “De kommer alligevel...”

Og det var mange fugle, det drejede sig om. De havde prøvet at tælle dem og fået det til omkring hundrede. Cirka omkring.

“Hvis det havde været inde i byen, ville kommunen gå forrest for at udrydde dem, men her...”

Han havde fået tilstrækkeligt med fotos. Hun indvilligede i at stille op foran de mest tilsvinede steder. Solen var brudt igennem og han fik flere glimrende fotos med hende på. Modlys med blitz, så det fik lidt dybde. Hun var ret fotogen - noget, en mand sjældent overser. God kontrast til lortet.

Der var en historie her. Helt klart.

Han sad igen bag rattet og funderede. Hvordan vænner fugle sig til alt? Hvor meget tænker de egentlig? Drejer det sig ikke om for måger at skaffe føde og forsvare territorium og unger?

Sandie Termansen brugte ordet ‘terror’. Sådan så hun det. Prøvede fuglene at fordrive menneskene fra de yderste huse, dem med udsigt til vadehavet? Han måtte have

fat i en ornitolog og selvfølgelig ordensmagten, så han tog bagvejen om til landbetjenten.

Vinklen, rubrikken? Forside, midtersider? Han manglede faktisk fotos af en mågeflok. En angribende flok ville være super i morgendæmring og aften. Hans Canon EOS var i stand til det, var han sikker på. Her kunne det stå sin prøve. Han smilede til verden.

Landbetjenten var ude af huset. Noget med et husspektakel, lod konen ham forstå.

Han kørte hjemad til redaktionen i Tønder.

Ornitologen, han fik i tale, var en ældre kvinde. Grethe Axelsson - hun var vel svensk gift. Boede i Haderslev. Da han nævnte problemet for hende og sine egne tanker om mulig adfærdsændring for de her måger, besvarede hun kort, at det havde hun godt nok hørt om før, men ikke lige fra Rømø.

Det havde vel ingen, og det var derfor, han ville skrive historien.

Hun nævnte Hitchcock-filmen Fuglene og undertrykte en latter. Han svarede, at det havde han tænkt, men det var jo ren fiktion. Og disse måger havde vel ikke fået gode ideer af Hitchcock, lagde han til, lige så muntert, som hun.

Med munterheden lagt bag sig kunne de komme videre. Hun forklarede om fugles almindelige adfærd overfor mennesker. Det var faktisk jævnlige set måger

overfalde mindre hunde og katte, samt selvfølgelig andre og mindre fugle, når det kom til territoriebeskyttelse. Især i yngleperioden. Det her var jo faktisk en decideret adfærdssændring. Beboerne havde vel ikke gjort fuglene noget. Så hvordan og hvorfor ændringerne var sket, kunne faktisk godt betragtes som et mysterium. Hendes interesse var vakt, det hørte han tydeligt.

“Kan vi måske mødes derovre en af de nærmeste dage?” spurgte han så. “Jeg har deadline mandag. Næste udgave kommer tirsdag, og det kunne være fint at have noget med der.”

Grethe Axelssons grå Fabia holdt ved siden af den gule Audi. Han tog den yderste plads ud mod fyrretræerne og gik hen til dem foran døren. De havde åbenbart haft en længere samtale.

Ornitologen stod med et kamera om halsen. Tasken hængende fra skulderen. Hun havde kort, hvidt hår, en markant næse og fremtrædende kindben. Brune, gnistrende øjne og et lidt gult tandsæt. Tøjet var en grønbrun ornitologhabit. Gummistøvler, selvfølgelig. Men smarte.

De tog den samme fremvisning, som han allerede havde fået en gang. Han lagde mærke til, at hun stort set fortalte og beskrev med samme indignation og toneleje, som hun havde gjort i forgårs. Og han lagde mærke til, at Grethe Axelssons ansigt under foredraget stort set bestod

af to udtryk, et svagt smil som kvittering for oplysninger og rynker i panden, som enten betød, at hun skam grublede over det – måske grublede hun reelt.

“Kaffe eller te?” Værtinden havde lige sat vand over.

Teen var en keemun, kaffen i stempelkanden fra Peter Larsen. Hvem ville tro, at en ornitolog drak kaffe? Det gjorde hun så heller ikke. Men hun nød den blide, søde te, som da også duftede fint. Han var kaffeentusiast. Sandie Termansen var tedrikker, oplyste hun. Hun havde bagt brød og fremskaffet en god, lagret danbo. Det hele duftede godt.

“Og den her hybenmarmelade har min mor lavet. Den skal I i hvert fald smage.” Det gjorde de så.

“Nå, hvad siger I til det?” spurgte hun så, mens hun skænkede te og kaffe op. Hun havde ryddet af bordet, så der var plads til hans notesblok og Axelssons bærbare. “Jeg går ud fra, at du skriver om det, Markussen.” Hun smilede selvsikkert. På den gode måde.

“Kald mig Søren.” Han smilede tilbage. “Jo, jeg har tænkt, det kunne blive til en føljeton i måske de kommende tre uger. Så folk kan følge med i det hele. Og det første kan vi snakke om her i dag. Så kommer det med på tirsdag. Vinklen bliver noget i retning af mennesker og dyr, om hvordan vi omgås. Så det hele ikke går op i lort, så at sige. Jeres problem som udgangspunkt, selvfølgelig.”

Han holdt en lille pause, drak en slurk. De gjorde det samme. "Hm, så er der lige det med offentlighedens interesse. Der vil, helt givet, komme mange henvendelser fra et par dagblade og TV Syd og lignende. I løbet af på tirsdag-onsdag vil nettet handle om Rømmø og måger. Og derefter betyder det knap så meget, hvad en lokalavis bringer... Så det..."

"Ja, det kan vi faktisk sagtens se, fra dit perspektiv." Grethe Axelsson tog ordet. "Normalt finder I vel ud af det i medieverdenen, så enhver får sit." Han nikkede. Hun så på Sandie Termansen. "Og at få hele det her område overrendt for et par artiklers skyld er vel heller ikke det, I ønsker, eller hva'?"

"Nej, vi vil jo bare gøre opmærksom på vores situation... Det er ligesom det..."

"Hvad siger din mand?"

"Øh, jamen, han er da glad for, at der endelig sker noget. Jørgen kommer hjem, altså hertil, i morgen aften." Så har han også Hektor med. Det er vores labrador."

Grethe Axelsson smilede opklarende, rynkede dernæst panden. Men hun sagde ikke mere i denne omgang. Begge kvinder kiggede på Søren.

"Okay, er det så min tur? Jamen, jeg sidder jo og lytter til jer, og brygger lidt videre." Han drak ud. "Jeg kigger ud i morgen hen under aften og skyder lidt flere billeder. Og når din mand kommer hjem, kan jeg måske få billeder

af jer alle tre foran huset og havet. Familieidyl,” Han smilede og ventede på kommentarer. “Er det okay med jer, tror du? Så drejer vi vinklen lidt om på måske natur kontra familieidyl og sådan, det kunne blive et tema i en underartikel. Jeg må se, hvordan jeg kan få det til at passe.”

“Jeg har faktisk en ide. Kan vi slutte en aftale om, at vi ikke siger noget eller spørger nogen om noget vedrørende denne sag, uden de to andre godkender. En musketéred, så at sige... En for alle.” De så på hinanden og Sandie Termansen fnisede. Søren havde håbet lidt på, at det kunne komme dertil, men han ville ikke selv have bedt om det. Han lod sit ansigt klare op. “Rigtig god ide!”

“Ja, og så kan du faktisk få din eksklusivret i samme ombæring. Og jeg kan undersøge mysteriet i ro og fred.”

“Det er jo næsten som at være spejder igen. Jeg var blå pigespejder.” kommenterede Sandie Termansen.

“Ha, jeg var også pigespejder. Men det var under KFUK. Vi var faktisk meget kristne.” Ornitologen så over på Søren. “Har du også været spejder?”

“Nej, det syntes min far var noget pjat. Nej, vi drenge spillede fodbold. Vejle har altid været fodboldens by.”

“Selvfølgelig!” sluttede Grethe Axelsson tråden af. “Okay, men så er det vel på tide, at vi bliver dus og på fornavn, ikke?” Sandie, Søren og Grethe.

“Super!” kom det fra Sandie.

“Alle, jeg kender, kalder mig Søren, så fint med mig.”

Søren frygtede lidt, at Grethe nu ville foreslå en højtidelig ceremoni med blodblanding eller håndslag eller det, der var værre. Men det gjorde hun faktisk ikke.

Jørgen rullede ind foran huset i sin Mercedes. En SUV. Millionklassen. Han spurgte ikke. Jørgen steg ud og kom med store skridt hen og gav hånd. Jørgen var høj og slank. Mørkt hår med gråt i. Buskede øjenbryn, brune øjne. Et venligt ansigt. Og da han åbnede munden og præsenterede sig, kom der en dyb, lidt tør lyd ud.

“Jørgen Termansen, tak fordi du tager dig af det her. Og kald mig bare Jørgen.”

“Søren Markussen. Jamen, det gør vi gerne, det er jo lidt usædvanligt – graden af problemet især.”

“Ja, og så har vi indgået en aftale om, at vi er sammen, kun os, om det.” Hun lagde sin hånd på mandens arm.

“Og det skal du også love.”

“Jeg lover det, kan I tro.”

Nu kommer der et Ama’r-halshug, tænkte Søren. Det gjorde der så.

“Ama’r-halshug.” Jørgen lagde sin højre hånd på hjertet og så alvorsfuld ud.

“Kan vi tage billederne, inden det bliver for mørkt?”

“Selvfølgelig kan vi det! Skal Hektor med på billederne?” Jørgen havde lukket hunden ud, og den havde

som det første slikket Søren's hånd. Halen kørte, som den skal på glade hunde.

“Det vil se perfekt ud, så ja tak!”

De gik om på terrassen. Hektor dansede lidt rundt om parret, kiggede op og sagde vuf et par gange.

Mellem fyrretræerne mod vest anede man en orange-gul sol, som faktisk gav et perfekt skær i det ret store vinduesparti. De tre stillede op på forskellig vis og Hektor lystrede perfekt. Ude fra vandet lød der mangeartede mågeskrig, måske de sidste før fløj til rederne. Man vidste jo aldrig med de fredsforstyrre. I en krimi ville de samle sig til en sidste raid mod civilisationen, som denne aften indtil videre bestod af tre mennesker og en artig hund.

Søren blev inviteret til at spise med, Sandie havde en kylling i stegesoen. Han takkede dog pænt nej, klappede Hektor og tog afsked.

“Vi høres ved. Jeg mailer, når den første artikel er færdig, og ringer nok lige for at få de sidste detaljer på plads. Over middag engang. Vedhæfter også lige de fotos, vi sætter ved. Ha’ en rigtig god aften, forhåbentlig uden angreb.”

“Ja, forhåbentlig. Kom godt hjem!”

De stod og så ham bakke ud, han dyttede to gange. Bilygterne oplyste træerne på begge sider af sommerhusvejen. Idyl en søndag i solens aftensker.

Han kom godt hjem, ramte Tønder en halv time senere. Fandt Strucks Allé, hvor hans alt for store hus lå, hvor det skulle. Hans kone tog ikke imod. Hun fandtes ikke mere.

De tier og svæver om imod huset, sætter sig på taget ved gavlen og lader fækalier falde på flisegangen. Den ene klat fælere end den anden, en konkurrence i ulækker terror. En hund gør inde i huset, så menneskene vågner. De tysser på den, og falder i søvn igen. Nu kommer en anden flok. De sætter sig på bilerne og giver dem hele deres syreholdige afføring, i stand til at hidse en mand op, som skal på arbejde.

Nu kommer en tredje flok. De er ikke stille. Skrig fra hånlig latter til hyl og hæse imitationer af hundeglam. Hunden i huset gør igen, og denne gang står menneskene op. Manden tager sit jagtgevær med ud. Han skyder, men rammer forbi de flygtende fugle. Han kender koloniområdet omme ved havnen, tager støvler og jakke på, og med geværet over skulderen går han derom. Geværet forvandler sig til en maskinpistol. Men så bliver han blind. Og nu sætter angrebene ind. De første hakker ham på issen, de næste skider, alle med de fæle skrig, som kun de største sølvmåger kan. Han fyrer en salve op i luften, bliver i stedet angrebet af en kæmpefugl, som vælter ham omkuld. I næste billede står han med ryggen mod fiskefabrikkens mur. En truck har retning imod ham, bag rattet sidder en

kvinde med to fugle på skuldrene, to ravne, der skriger på hævn. Han værger for sig og vågner, da han smadrer sin venstre hånd ind i væggen.

I mailboksen lå en mail fra Grethe Axelsson, aka Grethe. Han smilede. Morede sig over deres musketered.

Vedhæftet var en beskrivelse af problemet i sit fulde omfang. Dernæst fulgte en række overvejelser om flokdannelse kontra pardannelse i fugleverdenen, mest måger.

De fleste teorier var støttet af henvisninger til meldinger om lignende situationer fra andre steder i Europa.

Nogen egentlig konklusion var der ikke.

Han sendte en kort mail til sin chefredaktør.

Svaret lød: "Det lyder som en rigtig god ide. Spændende! Kør bare, giv den gas!"

I og for sig det, Søren havde regnet med.

"I nat smadrede de vinduet ved bagindgangen. De kommer tættere på, det er godt nok forfærdeligt, at de sådan bryder ind." Sandie lød ikke hysterisk, men han hørte desperationen.

"Nå, for den ... Uhyggeligt! Har du ringet til landbetjenten?"

Det havde hun så ikke, men ville gøre det med det samme. Strengt taget kunne det være et menneske, der

havde gjort det. En drengestreg måske. Jo, selvfølgelig skulle det undersøges.

Han ringede til betjenten en time senere. Betjenten svarede omgående. Og ja, han havde fået opkaldet fra fru Termansen, og det lød jo drastisk. Han kunne da godt se, at det var en oplagt historie i avisen.

Søren forklarede, at den første artikel kom i morgen. Kunne han skrive noget om et eventuelt tiltag fra politiets side? Eller var det for tidligt?

“Jeg tænker lige over det. Ringer om et par timer. Okay?”

Det var okay.

Artiklen var færdig. Tre fotos vedlagt. Rubrikken: “Mågeflokke terroriserer sommerhusområde på Rømø.” Under rubrik: “I de seneste måneder har mågeflokke angrebet flere huse og overskidt store områder. Blandt andre familien Termansens ejendom. Hvorfor? Og kan der gøres noget?”

Byline: Søren Markussen

Sandie og Grethe havde godkendt. Landbetjenten godkendte ordene: “Politiet er inddraget i sagen, men kan ikke for nuværende udtale sig om en eventuel indsats.”

Afsluttede med: “Fortsættelse følger næste tirsdag.”

Avisen efterlyste andre eksempler på lignende oplevelser. Telefonnummer og e-mailadresse oplystes.

Alice Jensen fik travlt onsdag. Avisens indbakke var propet med kommentarer og forslag til udryddelse. Tre mails kom fra et par dagblade og en fra TV Syd. Medierne spurgte om tilladelse til at skrive om det, TV Syd om muligt besøg og interview med familierne derovre på øen.

Søren besvarede anmodningerne. Der var indgået en eksklusiv aftale med både husejere og en tilknyttet ornitolog. Men de kunne modtage de kommende artikler samme dag som trykkeriet. Mod betaling for Sørens arbejde. Ingen eksklusivret. De kunne jo frit researche og supplere med udtalelser og oplysninger fra alle andre.

Søren foreslog kommuner, Dyrenes Beskyttelse, ornitologforeningen, politiet. Landbetjenten havde lovet at tie om udviklingen, indtil onsdag i hver uge. Hvis hovedafdelingen blandede sig, ja så... den tid den sorg.

Jo jo, han havde ramt plet. Foran sig havde han nogle oplysninger, nøje udvalgt af Alice.

Den mest interessante kom fra moderen til den lille pige, der var blevet angrebet af måger. Måske havde krager deltaget. Deres datter fortalte i hvert fald om nogle sorte fugle. Pigen, Ella, havde fået et større chok, som havde efterladt en dyb frygt for fugle. Altså ikke de små, men de store og larmende. Og i starten vågnede hun næsten hver nat af de mareridt, hændelsen havde lagt

grunden til. Moderen håbede, at man kunne få bugt med de skrækkelige fugle.

Okay, her var et halvt bevis for at nogle sorte fugle havde deltaget, og krager var nok sandsynligt. Selvom han syntes, at de var mere sky. Men de larmede næsten lige så meget som måger.

Han videresendte mailen til Grethe. Havde et forslag om at omtale det i forbindelse med hendes indlæg næste tirsdag, som han i øvrigt blev nødt til at beskære kraftigt. Jo, syntes hun, så kunne hun jo faktisk komme med en *mindre* kommentar til den historie. Uden for mange teorier, hun grinede svagt.

Faktisk en rigtig god ide, syntes Søren. Han sendte en mail til Sandie om det, de to var blevet enige om. Det blev hun glad for.

Nu ville han tage en kop kaffe og overveje, hvordan han kunne komme til at skyde fuglene med sit EOS. Hans chef havde et camouflagesæt og var cirka samme størrelse.

Grethe havde fortalt ham, at stilhed og camouflage faktisk var meget vigtigt, hvis han skulle gøre sig forhåbning om succes. Fugle ser enormt godt og ser flere nuancer end mennesker – men det var han faktisk klar over. Google er jo opfundet.

Onsdag aften klokken ti stillede han bilen oppe på selve den gennemførende Lyngvejen. Tog tingene fra bagsædet.

Han klemte døren forsigtigt i. Så stod han lidt og lyttede, men der var kun lyden af svag vind i trætoppene. Ude på Havnebyvej kom en del biler forbi. En dyb susen. Ty-skerne har dyre biler, tænkte han.

Nå, men måger hørte han ikke, og han begav sig så forsigtigt som muligt hen mod grænsen mellem træer og åben eng. Ingen fugle. Det var godt. Da han kom forbi Termansens hus, så han Sandie stå i køkkenet. Hun vinkede. Jørgen ville sove hjemme, men dukke op engang torsdag eftermiddag.

Han satte sig op ad et træ nær hjørnet, hvor skovvejen munder ud i eng, satte kameraet på det lidt for billige stativ og fandt den rigtige blænde. Prøvede et par skud både ud over havet og hen mod huset. Det fungerede. Automatikken ville tilpasse sig aftenens tiltagende mørke – indtil et vist punkt. Til sidst ville han kun kunne få lyd.

Nu skulle han bare vente.

Nora gik bort en septembermorgen. Regn løb ned ad hospitalsstuens vinduer, dryppede på næste etage, søgte mod bunden, rendestene, afløb, hav, genbrug og nyt liv. Hun havde ønsket kremering, og asken spredt over vadehavet ud for Ballum sluse. Det skete fra en firemandsjolle ved højvande henunder aften mod den nedgående sol første dag i oktober. Teatralisk, men også humoristisk. Sådan var hun jo, Nora. Huset var tomt, mest når han var hjemme.

Han havde endnu ikke vænnet sig til tanken, at det skulle sælges. Hendes tøj var doneret til de rigtige. Tingene samlede støv og betød mindre og mindre. Han så af og til i drømme askeflager opløses i vand.

Skyggerne havde for længst fået overtaget, og han begyndte at tvivle. Tilstrækkeligt lys? Så kom de første og ventede skrig hen over engen. En lille flok, 8-10 måger, flaksende rundt. Som i leg. Han trykkede på optageknappen.

En anden, lidt større flok måger sluttede sig til, og støjen kom nærmere. Omme i hans anspændte nakke og skuldre udløstes de første kuldegys. Som om livet havde grebet ham og ville ryste mod og handlingskraft frem. Varme bredte sig og dulmede spændingen. Blodåren i venstre tinding sprang frem og en svag smerte dunkede med. Ligesom kameraet var blikket fastindstillet på skuet. Han hørte en hund gø. Måske var det Hektor.

Så slog de første til. De var kommet fra nord og kameraet væltede. Det næste par satte sig et par meter foran ham, og det tredje hakkede ham i nakken. Han rejste sig og prøvede at afværge det næste angreb, men tre måger fordelte biddene over hele hans krop, det ene bid ramte testiklerne. Han prøvede at skræmme med råb og armene vildt viftende, mens han løb mod huset. Han havde glemt kamera, så mågerne kunne frit slå ned på ham, mens han løb med udstyret tæt ind til kroppen. Blod sivede ned i

hans venstre øje, mens han bankede på og råbte, hun skulle lukke op. Hektor larmede. Han prøvede at overdøve den, men det tog lang tid, før døren blev åbnet af en skræmt Sandie. Han satte sig på den nærmeste køkkenstol. Hektor kom hen og slikkede ham på den højre hånd, mens han følte efter, hvor galt han var såret. Det var åren, der var gået hul på, derfor den store mængde blod. Han tog et stykke køkkenrulle og lagde imod. Minuttet efter kom Sandie med et stort plaster.

“Det skal nok renses, man ved jo ikke med sygdomme, fx fugleinfluenza. Jeg tror lige jeg henter lidt klorhexidin.” Hun tørrede blod af og vaskede huden. Duppede med klorhexidin og satte plasteret på.

Ude fra bryggerset lød slag på både dør og vinduer. Sandie gik anspændt hen og åbnede forsigtigt i samme øjeblik, som det ene vindue smadredes. En måge var allerede på vej ind gennem hullet, da Søren nåede ud og fik fat i kosten. Han hamrede løs på den store fugl og formåede at slå den bevidstløs. Han åbnede det andet vindue og smed den ud. Lyset tændtes udenfor. Flere sølvmåger var begyndt at hakke i den bevidstløse. Den skulle dø. Men de var vel ikke kannibaler?

Sandie ringede første nu til politiet. Hun fortalte Søren, at de kunne være der om tyve minutter.

Hun kunne udstyre ham med en bambusbakke og en rulle gaffatape. Det kunne akkurat tætnes hullet og beskytte lidt.

Skrigene hørte gradvist op, og lidt efter var de helt forsvundet. Hektor var holdt op med at gø. De vovede at gå udenfor. Der var mågelort overalt. De trak vejret dybt. Skuldrene sank. Sandie sukkede højlydt.

De stod et stille øjeblik og så ud mod vadehavet, som nu var ved at dækkes til i fredelig mørkedis, sådan som det kun kan opleves over vadehavet. Fra det yderste fyrretræ lettede et kragepar. Stedet var dermed tømt for synlige og hørlige fugle.

Politiet havde taget hund med. Den og Hektor blev hurtigt gode venner og de blev taget med rundt i hus og udenfor. De undersøgte stedet, hvor Søren var blevet overfaldet. Han blev interviewet grundigt og lagde selv til, hvor de måtte opstå brister i helheden.

Efter deres besøg stod Sandie og Søren tilbage med én god nyhed: Politiet ville skaffe en gruppe jægere, så mågeflokkene kunne blive udryddet. Søren ville få besked om hvornår. Endnu en fjer i hans hat.

Det blev et blodbad. Ingen turist, intet barn, ingen naboer til havnen oplevede det, da området natten før var blevet afspærret.

24 jægere fra Bredebro Jagtforening nærmede sig den store koloni fra nord, eftersom vinden var i sydvest. Det var blæst op, og luften var tung af fugt. Igennem vinden kunne man ane småpludren fra kolonien. Måske vågne mågevagter.

“Skyd mod de fjerneste først, gå bagud og genlad og næste række fyrer, går bagud og så videre,” var planen. Massakre med rotation.

Hvor mange fugle, der overlevede, kunne man jo ikke vide, i hvert fald forsvandt en del udover havet. Der taltes 69 døde.

Søren bestilte den største til at blive udstoppet. Den skulle stå på redaktionen. Lidt i Noras ånd.

I løbet af de næste par måneder blev både Termansens og deres nabos sommerhus sat til salg. Ansporet deraf gjorde han det samme med sit tønderhus. Inde i byen, et stenkast fra avisen, lå en ikke for stor lejlighed i et af de gamle huse med brolagt gade foran, som just var opslået på hans gode vens hjemmeside. Da mæglere jo slår salgsobjekter op i ugeaviser, ser sådan nogen som Søren den først. Så han havde allerede reserveret lejligheden. Der var lige nok på bundlinjen til en udbetaling. Samme mægler havde Sørens villa i kartoteket. Overskuddet ved hussalget kunne nemt dække resten af gælden. Økonomisk var Søren sikret.

Tilbage var følelserne.

Og kragerne. Kragerne.

Rømerejer

Skal fanges først 😊

Et lille skaldyr med en stor betydning. Et par centimeter der koster mange arbejdstimer. En brun farøe, der afskrækker nogle, mens andre ved, det er garanti for stor nydelse. For i farøen findes den helt specielle vadehavssmag, der har gjort det lille væsen til en bestandig industri.

En rejefisker har en båd, en lidt alternativ fiskekutter. Den har to bomtrawl, et til hver side, som sænkes ned ude på i vadehavet ned langs Jylland, Tyskland, Holland. Der er ingen fangstkvote, så hvis rejefabrikkerne vil have dem, så fiskes der los. Mest til eksport. Men rømerejer kan selvfølgelig købes på Rømø. Andre steder end her på øen kaldes de hesterejer.

Hun skulle da lige forbi fiskehandleren og investere i en portion rejer. Sammen med fed creme fraiche, Hellmann's mayonnaise, dild, asparges, citron var det hendes yndlingsfrokost. En porsesnaps og en hvedeøl, helst Erdinger. Lys på bordet og Beatles på Spotify. En tomat, fire skiver agurk. Og så på det gode rugbrød fra Rømø Bageri. Oldtidsrugbrødet. Friskt med knasende skorpe. Tænderne druknede i mundvand ved forventningen om den gode frokost.

Hun ændrede til danskvand og en god riesling, hældte et glas op og gik og nippede til, mens hun forberedte vidundermåltidet.

Mobilen ringede. Hun tørrede fingrene af i viskestykker.

“Ja, hej, Hanne! Hvad så? Nyder du ferien?”

“Hej, Helle! Ja, sådan da. Ferien er der ikke noget i vejen med.”

“Meeen, hvad? ... Du lyder ikke helt tilfreds. Er der sket noget?”

Ofte, når hendes storesøster ringede, var der gået et eller andet galt. Det kunne være nogle drenge i hendes 4. klasse, der var gået løs på hinanden, eller en strid kollega eller leder. Måske trafikproblemer. Hun havde bare brug for at tale og blive beroliget. Og det var Helle god til. Det og så rejesalat.

“Det er Claus, han ser en anden, en fra hans arbejde. Jeg så dem i går, kramme og kysse, udenfor Imperial. Det er nu anden gang her i år, at han gør det. Du ved, der i julen var det jo hende bibliotekaren.”

Hanne var normalt ikke til tårer. Helle heller ikke. Det havde de lært af deres forældre, som vægtede overblik, klarhed og pragmatisk logik. To år var forskellen. Ingen af dem havde børn. Hanne og Claus havde ikke fået nogen,

for Claus havde for lav sædværdi. Og adoptere ville de ikke. Kunstig befrugtning var for dyrt.

Helle havde ingen børn, fordi... hun var jo lesbisk. Lige nu var hun single og havde det godt med det. Desuden var 34 år ingen alder i den henseende. Hun kunne vel sagtens blive gravid uden mand.

Claus havde et lille it-firma, som servicerede en del københavnske og sjællandske kunder. De var vist ikke mere end fem-seks ansatte. En af de ansatte var en ung kvinde, hed hun ikke Susanne? Og det var så hende, det handlede om. Helle vidste ikke rigtigt, hvad hun skulle sige. Hun havde aldrig brudt sig synderligt om Claus, han var en selvglad drengerøv på 41 år, som troede, at verden lå for hans fødder – for ikke at sige alle verdens kvinder. Helle var højere end han, og det bekom ham ikke godt, især ikke når hun for at irritere ham havde taget de højhælede på, som hun faktisk kun benyttede sammen med dem, og det skinnede igennem, at dem var hun ikke helt fortrolig med.

Hanne var på Claus' højde. Parret var lettere *trivelige*. Han med en lille ølvom. Hanne med en sund, frodig krop, som mange mænd kiggede efter, også fordi hun klædte sig godt. Havde en sikker gang, målrettet med ikke for voldsomme hofteving. Helle havde prøvet at efterligne søsteren. Men Helles gang var mere ligetil, støvletterne eller hendes gamle Adidas var vel årsagen. Normalt klædte hun sig heller ikke særlig feminint.

Det hændte, at alle sås til familiefest, jul, påske og fødselsdage. Om et halvt år skulle de ses til forældrenes sølvbryllup. Familiens overhoved, Jørgen P. Andersen, var garant for et party af heftige dimensioner. De havde i indbydelsen løftet lidt af sløret for, hvad man kunne vente sig.

I indbydelsen til Helle var der et "og" efterfulgt af et spørgsmålstejn der, hvor man ellers kan skrive "med partner". Nå, hun opfattede det nu mest som en joke. Det værste ved disse familiefester var spørgsmålene. Fandt hun snart en fast partner? Havde hun tænkt på børn? Enkle gik tættere på, fx hendes moster, der absolut skulle forklare, at Helle altid havde været lidt af en drengepige, som altid legede med drenge, klatrede i træer og kørte om kap på cykel. Alt dette sagde mosteren med stor kærlighed, men med den undertone, at *kunne hun dog ikke finde sig en god mand*. Alligevel var Helle ret vant til det hele og affærdigede visse lavpandede kommentarer og spørgsmål med ordene: "Det sagde du også sidste gang." Eller: "Kan du ikke komme på andet at spørge om?!"

"Har du tænkt at gøre noget ved det?"

"Det ved jeg ikke. Vi har det jo egentlig godt sammen."

Der var så meget tvivl og opgivelse i de ord, at Helle havde lyst til at sætte Hanne på plads med nogle uvenlige ord. Det havde hun gjort et par gange med det resultat, at søsteren afbrød. Så i dag, især for ikke at ødelægge den ventende frokost, valgte hun den blide fortsættelse.

“Ved du hvad, Hanne. Giv ham en fæl skideballe, pak tøj, og hvad du nu behøver til en lille uge på Rømø, og kom så herover.” Hun holdt pause for at få en reaktion. Det blev blot til et “Jo, æh, måske ...”

“Du kan tage toget, og jeg kan hente dig i Skærbæk. Eller måske i Ribe, hvor vi kan bestille bord et sted.” Hun ventede ikke på et svar, men afsluttede med: “Og kom så ikke her, med at lillesøster ikke kommer med gode råd!” Hvilket Hanne selvfølgelig aldrig ville tænke om sin lillesøster.

Det var jo derfor, hun ringede. For at få råd.

Hun tog nu sin egen UP, tog var for bøvlet, og var der næste dag lige over middag, og Helle modtog hende med et saligt kram, som kun søstre kan give. Helle havde tapas og hvidvin klar. De skulle sidde på den overdækkede terrasse, da det så ud til regn om lidt. DMI havde også spået det.

“Hold op, du bor dejligt her.”

Præstens hund

Ufærdig

Da han endelig nåede frem, havde der samlet sig en flok tilskuere, som tydeligt afslørede gerningsstedet. Flokken var primært kirkegæster, som just var kommet ud fra en veloverstået gudstjeneste med den velrenommerede præst i centrum.

Han holdt ind på kirkens P-plads, steg ud og gik hen til folkeklumpen. De lod ham venligt komme forbi. Han bukkede sig ned over ofret, så på skiltet og konstaterede efter et kort blik på hundetegnet, at det var præstens halvgamle hund.

Den havde indtil denne dag troligt siddet og ventet i våbenhuset, indtil gudstjeneste var ovre. Så var de gået en tur ind mellem lyng og klitter, havde indsnuset friheden, Rømøs frihed. Visse dage med såkaldt dårligt vejr og knap så megen velduft, med friheden omklamret af alt det våde, løb de. Direkte hjem. Det var lige så godt – og sjovt.